

COOL  
BOO



# ELUSION

CLAUDIA GABELOVÁ & CHERYL KLAMO VÁ

COO  
BOO





# ELUSION

Claudia Gabelová a Cheryl Klamová



*Pro Bena a Briana – bez vás bychom to nedokázaly.*

Přeložila Kateřina Ešnerová

Copyright © 2014 by Claudia Gabel and Cheryl Klam

Translation © Kateřina Ešnerová, 2014

ISBN 978-80-7447-691-4

## Prolog

„Žádný strach, Regan,“ říká mi táta. „Celou dobu tam budu s tebou, slibuju.“

Já ale vůbec nemám strach. Můj dech je sice mělký a přerývaný, ale to proto, že jsem natěšená. Na tuhle chvíli jsem přece čekala tak dlouho.

Poposednu si v křesle a instrukcím, které mi táta dává, naslouchám tak usilovně, že se soustředím prakticky na každou jednotlivou slabiku.

*Nasad' si na oči mikrolaserové brýle.*

*Dej si do uší sluchátka.*

*Navlékni si na ruku akrylový náramek.*

*Klikni prstem na aplikaci.*

Plním instrukce krok za krokem a znovu a znovu kontroluju, abych nic nezvorala. Tahle zkouška je pro něj až moc důležitá. Počítačové experti pořád ještě nevěří tomu, co dělá – poslední čtyři roky strávil vyvíjením programu a přístroje pro alternativní realitu – to se ale brzo změní.

*Dokážeme jim, že se pletli.*

Táta mi to tak řekl těsně před tím, než jsme si nasadili Ekvipy a chytli se za ruce.

*My.*

Tohle slovo jsem od něj dlouho neslyšela. Myslím, že jsem skoro zapoměla, jak skvělý je to pocit, když si mě pustí do života.

Za pár okamžiků začíná působit trypanóza a já cítím, jak se mi mé tělo pozvolna vzdaluje. Kousek po kousku, molekulu po molekule se drolím a vytrácím, až nic nezůstane.

Nic než dokonalé štěstí.

Když otevřu oči, jsem někde v jiné dimenzi, kterou prozatím tvoří oslnivé, jasné světlo. Kůži mi zlehka probíhá vlna elektrizující energie. Mám skoro pocit, jako by mě neviditelný proud zvedal ze země a já se vznášela ve vzduchoprázdnu. Takový pocit jsem ve skutečném světě nikdy nezažila a vzhledem k tomu, že je generovaný programem na hypnózu přednastaveným na mém Ekvipu, tak ani nikdy nezažiju.

Můžu si ho ale vychutnávat, dokud jsem tady.

Každý neskutečný syntetický okamžik.

„To světlo se za chvíli rozptýlí,“ slyším tátův hlas. „A pak teprve přijde ta hlavní podívaná.“

Usměju se. Je tu se mnou, hned vedle mě, přesně jak sliboval.

„Až to uvidíš, všechno pochopíš,“ pokračuje.

„Všechno“ pro mě má asi tak deset různých významů. To, že zůstává v Oresisu až do noci, to, jak pořád ruší společné plány se mnou a s mámou, aby mohl pracovat ve své počítačové laboratoři, všechn ten čas, co tráví s Patrikem, aby ho naučil programovat a navrhnout každou drobnou součást tohotohle místa.

Teplý vánek mi foukne přímo do očí pramen nazrých vlnitých vlasů. Když ho odhazují zpátky, ústa se mi roztáhnou do ještě širšího úsměvu. Normálně jsem při pomýšlení na to, jak málo se mi táta v poslední době věnoval, našťavaná nebo smutná, nic z toho mě ale teď netrápí. Tady v Elusion mě nezatežuje žádný pocit nejistoty, žádná zklamání, ani nenaplněná přání.

„Už mě vidíš?“ ptá se. „Může to trvat ještě pár vteřin, než vizuální a další vjemy naskočí.“

Párkrát zamrám a oči mi pomalu zaostří na tátu. Jeho silueta je sice rámovaná jasnou, zlatou září, ale pořád na sobě má tu samou kostkovanou flanelovou košili a světlé plátěné kalhoty, jako když seděl doma v obýváku. Prošedivělé vlasy má pořád stejně rozčuchané a pořád by potřebovaly umýt. V oříškových očích mu zajiskří, když se ke mně natáhne a chytne mě za ruku.

„Super, teď se jen pomalu nadechni a vydechni. To podpoří dopaminovou reakci a pomůže se tvému tělu adaptovat.“

Nadechnu se a ve vzduchu zachytím závan zemité, pižmové vůně. „Voní to jako... jedle.“

„Dobrý odhad. Jen počkej, až je uvidíš.“

„Děláš si ze mě legraci? Fakt tu jsou opravdové jedle?“

Svět s živými rostlinami a čerstvým vzduchem místo florapetrových rafinerií, umaštěných mraků a kyselého deště. Jen stěží si dokážu něco takového představit.

„Chci, abys tady měla vždycky na paměti jednu věc – důvěřuj svým myšlenkám. Nepodceňuj sílu své mysli. To, co zažíváš, je velmi skutečné.“

Přitisknu svou paži k jeho a zlehka si mu položím hlavu na rameno. „Ok.“

„Vím, že je to matoucí, ale za chvíli to začne dávat smysl. Neboj.“ Táta se na mě zakření. „Tak fajn, připravena? Tak tady to je!“

Úžasem zvednu hlavu, když se před mýma očima začne závoj bílého světla zvedat jako mlha, rozplyne se a odhalí úžasně safírově modré nebe. S tátou stojíme na samém kraji skalnatého ostrohu a před námi se prostírá Elusion. Pod námi se táhnou tmavě zelené lesy na kilometry daleko, všechno je ale vidět tak jasně a zřetelně, až mám pocit, že dokážu rozlišit každý lístek a jehličku trčící z pokroucených větví. Na obzoru se tyčí majestátní horský hřeben s vrcholky pokrytými sněhem, který ohraničuje velkou vodní plochu tvořenou pableskujícími tyrkysovými a jantarovými vlnkami. Všechno pokrývá lehounký poprašek průsvitné trpytivé látky, skoro jako hvězdný prach.



Je to ten nejúžasnější pohled, co jsem kdy viděla. A přestože jsem nikdy výšky zrovna nemusela, stojím tu na okraji strmého srázu a všechna moje nervová zakončení se opájí tím blaženým, elektrizujícím pocitem.

„To je úžasný, tati. To je... jak ve snu,“ vypravím ze sebe. „Je tenhle Exit podle skutečnosti?“

„Ano, podle jednoho nádherného místa u jezera Michigan,“ odpoví s nezvyklou hrdostí, jako by snad Velká jezera stvořil on sám. „Takhle už to tam ale dávno nevypadá.“

Postoupím o krok kupředu a roztáhnu ruce, valící se mraky vrhají všude kolem nás stíny. Nohama stojím pevně na zemi, ale uvnitř mám pocit, jako bych letěla.

„Pamatuješ, co jsem ti říkal, když jsi byla malá?“ ptá se mě táta.

„Přestaň chodit po domě v kyslíkovém štítu?“

Zasměje se. „A co ještě?“

Otočím se a koukám na něj přivřenýma očima. „Hmmm, co by to tak mohlo být?“

„No tak, já vím, že si to pamatuješ,“ odvětlí.

Znovu se usměju. Být s ním tady je tak snadné. Tady není žádné nepříjemné ticho nebo nedorozumění. Tady jako bychom mohli mluvit do nekonečna.

„Žít smysluplný život znamená dávat,“ odříkám přesně jeho oblíbenou mantru.

„Tak tohle je ono. Tohle je zatím ten největší dar, co můžu dát, Regan.“ Popojde ke mně a zastrčí mi ten neposedný pramen vlasů za ucho. „Takhle nám dám zpátky naši planetu.“

„Lidi z toho budou u vytržení, tati.“

„Díky, zlato.“ Táta pohodí hlavou směrem ke dvěma červeným rogálům, která leží jen několik kroků od nás. „Tak co, chceš si to prohlídnout zblízka?“

Normálně by mě při pomýšlení na let rogačem nad skalní průrvou zachvátila panika. Ale když stojím na tomhle ostrohu a shlížím na ten nád-

herný a barvitý svět pode mnou, cítím, že dokážu cokoli. Než se naděju, pomáhá mi už táta do postroje rogala. V mozku mi maličko zatrne a ruce sebou zacukají.

„To ti Elusion nahrává do podvědomí instrukce, jak ovládat rogalo,“ vysvětluje táta. „Trvá to jen chvíli.“

„To je bomba,“ vyhrknu. „Kdybych si tak mohla takhle do hlavy nahrávat i věci ve škole.“

Táta se zasměje a rozpustile na mě mrkne. „Pamatuj si, že v Exitech se nemůžeš zranit, jo? Prostě se nech programem vést.“

„Jasný,“ odpovím, zatímco mi zapíná poslední přezky na postroji rogala.

„Víš, jak s tím zacházet?“

Poprvé v životě o sobě vůbec nepochybuj. „Jo, vím.“

„Super, tak na mě počkej, než se taky –“

Ale já nemůžu čekat. S každou vteřinou ve mně ten elektrizující pocit narůstá, takže nemůžu jinak, než se rozběhnout co nejrychleji vpřed a... SKOK!

„Hustýýýý!!!!“ vířiknu nadšením, když se vítr opře do křídel rogala a vynese mě vysoko ke kosatcově modrému nebi. Vzhlednu k zářivému slunci a vychutnávám si to teplo na tváři, zatímco s rogačem zkušeně klikuji a prolétám mraky.

Brzy zahlédnu tátu, jak letí hned vedle mě. Nevypadá ani trochu našťvaně, že jsem na něj nepočkala. Naopak, dme se pýchou. Společně proletíme závoji mlhy a prosvíštíme nad travnatou planinou s duhovým kobercem vzrostlého lučního kvítí, které se ohýbá a stáčí ve větru.

„Kdo bude dřív u támhle té hory!“ Tátovi to v hnědých očích zajiskří nadšením.

Srdce se mi rozbuší a myšlenky se mi začínají rozplývat. Nevšímám si odpočtu na displeji náramku nebo toho, kolik času nám v Elusion ještě zbývá. Nemám strach z rozpaků, které mě s tátou možná ještě pořád čekají, až se probereme z trypanózy. Celou moji mysl opanovává jediné poznání.

Elusion brzy změní svět a životy všech k nepoznání.

Hlavně ten můj.

„Tak se ukaž!“ zasměju se v odpověď, naklopím své rogallo doleva a vystartuji vpřed rychleji než táta vstříc zázračně digitálně vymalovanému slunci.

# Kapitola 1

## O ČTYŘI MĚSÍCE POZDĚJI

Jsem vmáčknutá mezi nehybná těla, takže mám sotva dost místa se nadechnout. Snažím se sama sebe uklidnit, že už budu v Traxxu jen chvíli – maximálně čtvrt hodiny, pokud teda nebude mít na expresní lince ve Vnitřním sektoru zpoždění. Snažím se nevnímat pronikavý chlad, který vychází z průduchů zařízení na čištění vzduchu nad mojí hlavou. Chlad mi proniká kůží na holých nohou.

Ve vlaku panuje strašidelné ticho, zhruba sto lidí sedí namačkaných na sedadlech úplně bez hnutí – hlavy se jim kynklají a oči mají zakryté elegantními brýlemi univerzální velikosti. Evidentně jsem jediná, kdo si všímá té zimy nebo velkých shluků rafinerií na syntetickou ropu, které se míhají za břečkou zastříkaným oknem rychlostí 300 kilometrů v hodině; jediná, kdo má nějaké starosti, třeba jestli jsem ráno napsala nebo nenapsala test z chemie.

Zbylí spolucestující jsou všichni někde jinde – ve světě bez bolesti, bez starostí a bez stresu, v okouzlujícím, fantazijním světě, který existuje jen v jejich hlavě.

Mohla bych utéct do Elusion stejně jako oni, kdybych chtěla, ale už od konce prosince jsem tam nebyla. Neodskočila jsem si tam ani na otočku, jako tihle kolem.

Vlastně si nejsem jistá, jestli svůj Ekvip ještě někdy použiju.

Otevřou se spojovací dveře mezi vagony a uličkou se blíží prodavačka občerstvení – hubená šedivá paní v červeno-modré uniformě. V ruce nese přenosný chladicí box a očima pátrá v davu vytuhlých uživatelů Elusion po známkách života.

„Aaa, vy jste vzhůru,“ obrátí se na mě překvapeně.

„To je šok, co?“

„To je. Už jsem si zvykla vídat všechny s nasazenými Ekvipy.“ Nakloní se ke mně, otevře víko chladicího boxu a odhalí směsici nezdravých pochutin a nápojů. „Je to opravdu fajn, zase si jednou pro změnu s někým popovídat.“

Já si ale nechci povídat, a už vůbec ne o Elusion.

„Máte na něco chuť?“ ptá se.

Zahlédnu balení žvýkaček, co mění chutě, a okamžitě se mi začnou sbíhat sliny. „Jedny tyhle,“ ukazuju na krabičku označenou „citrusy-máta-hořká čokoláda“.

„Tak to bude patnáct kreditů,“ odvětí.

Sáhnu po kabelce a probírám se jejím obsahem, abych našla svoji passkarta. Přestože do školy s sebou potřebuju jen tablet, povedlo se mi v kabelce nashromáždit účtyhodnou změť věcí – balzám na rty, řasenku, obaly od svačiny, suchý šampon, matující pleťové ubrousky. Ve snaze celý proces urychlit si vysypu kabelku do klína. Za posledních pár týdnů jsem byla tak nepořádná a roztěkaná. Nemůžu teď přece ztratit svoji passkarta. Jestli ji nenajdu, nejspíš mě vyhodí z vlaku. Taky bych si nemohla nic koupit, dostat se do školy nebo si odemknout dveře od domu. Passkarta je klíč ke všemu.

„To já jsem si Ekvip ještě nekoupila,“ štěbetá prodavačka a vůbec nevnímá, že já začínám pomalu vyšilovat. „Moje vnoučata se ho ale nemůžou nabažit. Pořád mi vypráví o všech dobrodružstvích, co zažila. Můj vnuk říkal, že byl minulý týden na rybách a chytil u pobřeží Nového Zélandu stotřicetikilového tuňáka,“ oznamuje hrdě. „To moje ostatní vnou-

čata bydlí v D.C., a tak těm druhým závidí. Elusion tam nemají. Aspoň zatím.“

Díky bohu, konečně jsem svoji passkartu našla. Byla mrcha schovaná za kyslíkovým štítem.

„Tady. Omlouvám se.“

Prodavačka si ode mě vezme kartu a naskenuje ji, potom mi ji podá zpátky spolu s krabičkou žvýkaček. Při tom pořád něco vykládá, jako by si už měsíce pořádně nepopovídala.

„Z toho mladého Patrika Simmonse bude boháč, až to CIT schválí. Ani nechci pomyslet, jak mladý musel být, když Elusion vymyslel.“

„On ji nevymyslel,“ opravím ji. „To David Welch.“

Prodavačka zdvihne překvapeně obočí. „Moment. O něm jsem asi nedávno slyšela ve zprávách. Nehoda v HyperSoaru, co?“

Přikývnu a podívám se jinam. Diskusím o tátovi s Patrikem i mámou se vyhýbám, co to jen jde, takže se o něm ani náhodou nebudu vybavovat s nějakou neznámou ženskou v Traxxu.

„Takhle skončit. Shořet takhle v atmosféře jako nic.“ Prodavačka se ramenem opře o opěradlo muže, co sedí na kraji vedlejší řady, a on nehne ani brvou. „Aspoň, že ho to nebolelo. To musí být určitě pro rodinu útěcha.“

Můj bože.

Zaryju si nehty do dlaní v naději, že píchání a tlak odvedou mou pozornost.

Nebudu brečet. Nebudu brečet. Nebudu brečet.

Z ničeho nic Traxx náhle ztratí rychlost, až to všechny na moment vymrští ze sedadel. Chytnu se područek, abych udržela rovnováhu, zatímco mechanicky znějící hlas oznamuje cestujícím, že na Lince T, hlavní spojnici celého dopravního systému, je zpožděný turbovlak. Prodavačka si pro sebe zamumlá něco o tom, jak hrozné uzavírky na Traxxu jsou, a vynadá nějakému chlápku, který je za rozšíření sítě zodpovědný, a pak odkráčí uličkou směrem do dalšího vagonu a mě nechá o samotě.

Vydechnu úlevou a nakloním se trochu vpřed, abych přes pána nalevo viděla ven z vejčitého okna Traxxu na oblohu zahalenou florapetrovými výpary. Žádné další vlaky nejsou v dohledu. To je dobré znamení. Snad budeme moct zase brzo nabrat plnou rychlost. Natáhnu krk, abych líp viděla město pod námi. Jsme na okraji průmyslového Vnitřního sektoru, což dokazují obrovské továrny z betonových panelů a tyčící se ocelové mrakodrapy. Bydlí tu a pracuje skoro 19 milionů lidí, takže stanice Vnitřního sektoru jsou ty vůbec nejucpanější. Vždycky tu byly zácpy.

Vlak ale nestojí dlouho a za pár minut už se řídí kolem obrovských elektronických billboardů, z nichž celá řada promítá reklamy na Elusion a společnost, která ji vyrábí – Orexis.

*Lepší svět je ve vaší myslí. Navštivte ho s Orexis!*

*Uniknout každodennosti nebylo nikdy tak snadné. Najděte si ideální destinaci v Elusion.*

Strčím si do pusy žvýkačku a hodím pohledem po zrzavých jednovaječných dvojčatech na protější sedačce, která jsou za svými brýlemi úplně mimo, obě s otevřenými ústy připomínají zombie. Podle pouzdrových sukní a padnoucích sak vypadají na úřednice a nejspíš pracují v režimu Standard 7 – od sedmi ráno do sedmi večer, sedm dní v týdnu. Ať už jsou teď v jakémkoli Exitu, je to asi nejbliž, jak se kdy dostanou ke skutečným prázdninám, vzhledem k tomu, jak těžké je teď pro lidi dostat dovolenou. Máma to měla stejně – úspěšná diplomovaná zdravotní sestra s hektickým obráceným režimem směn. Nějak si ale stejně vždycky dokázala najít čas na rodinu, ale teď...

Promasíruju si zátylek ve snaze přimět se myslet na něco jiného, je to ale dost těžké se všemi těmi Ekvipy okolo, které probouzí vzpomínku za vzpomínkou na to, jaké to bylo dřív. Víím, že táta by byl rád, kdyby viděl, kolik lidí si vychutnává Elusion. A kdyby tu byl, nejspíš by se mě zeptal, proč nejsem jednou z nich.

Díky Elusion bych se mohla cítit líp – zapomenout, jak těžké je žít každý den bez něho – i když jen na chvíli. Když jsem ale naposledy utek-

la do Elusion a vrátila se do reality, bolest z jeho ztráty byla tisíckrát horší.

O chvilku později se z reproduktorů Traxxu znovu ozve mechanický hlas a ohlašuje příjezd do Městského obvodu. Všude kolem mě se z náramků začínají ozývat alarmy vytrhující lidi z jejich Exitů. Pohyby dvojčat sedících naproti mně jsou zpomalené, nejdřív si sundávají brýle, potom si z uší vytahují sluchátka. Rozmrkávají si oči a zírají do prázdna, zatímco se jim obličejové svaly křečovitě stahují, jako by jim po tváři probíhaly miniaturní rázové vlny. Můj zavalitý soused při odpojování od Ekvipu hluboce zasténá a pak tam sedí skoro jako by byl katatonický.

Někdo si myslí, že příznaky postšoku jsou jen malá cena za čas strávený v Eluion, ale mně tedy tyhle vedlejší účinky rozhodně nechybí.

Stanice, kam právě vjíždíme, není daleko od sídla Orexisu a já mám pořádné zpoždění. Řekla bych, že se tam zvládnou dostat včas, když po mostech pro pěší poběžím a párkrát to vezmu zakázanou zkratkou. Popadnu kabelku a spěchám ke dveřím vagonu, takže stojím před východem dřív než všichni ostatní cestující. Jakmile se dveře otevřou, vyskočím z vlaku a razím si cestu davem, který sestupuje po jednom z padesáti přerostlých eskalátorů splétajících se dohromady tak, že připomínají obrovskou ve vzduchu zavěšenou pavučinu.

Vyběhnu ze stanice a mrknu na mamutí billboard, který ukazuje aktuální stav kvality ovzduší. Teď je na něm minus deset, neboli červený stupeň ohrožení, což znamená, že kyslíkové štíty jsou doporučené. Připraví mě to sice o čas, ale vymaním se z proudu lidí, kteří se valí ven na ulici, přidřepnu si k vysokému měděnému stožáru, abych si vyndala plastovou masku hruškovitého tvaru a nasadila si ji přes nos a pus. Když ji mám správně nasazenou, zmáčknou stříbrné tlačítko na pravé straně, čímž aktivuji sání, takže mi štít drží přísátý k obličejí a z masky začne proudit kyslík, který budu dýchat, dokud se nedostanu dovnitř.

A pak přijde kyselý déšť. Nejdřív jen pár kapek, než se ale dostanu k prvnímu mostu pro pěší, padá už v šedavých provazcích. Znovu sáh-



nu do kabelky, abych našla deštník, když se ho ale pokusím otevřít, horní pružina se zasekne, takže se speciální vinylový materiál odolný vůči ropným zplodinám nedaří udržet otevřený.

Chvilku váhám, jestli se nemám vrátit. Možná je to znamení, že mám Patrikovu tiskovku vynechat. Možná se mi vesmír snaží říct, že chodit do Orexisu je špatný nápad – tam rozhodně vzpomínkám na tátu neuniknu.

Pak si ale vybavím, jak to před pár minutami vypadalo ve vlaku a jak byla Elusion všude. Po dnešku už se neschovám.

Aspoň ne v reálném světě.

Takže deštník vyhodím do odpadkového koše a vykročím nahoru po mostě.



„Nemám vás na seznamu,“ oznamuje podsaditý, mrzutě vyhlížející člen ochranky Orexisu s očima přilepenýma na obrazovku na skleněné stěně mezi námi. Ještě jednou přiloží moji passkartu ke čtečce a naskenuje.

Orexis sídlí ve zrenovovaném Renaissance Center, komplexu titanových mrakodrapů na břehu Old Detroit River s výhledem do Kanady. S dvousetpatrovým hotelem a stopadesátipatrovou kancelářskou budovou je to prakticky město ve městě – nebo „velkolepá minimetropole“, jak to nazvali v *Detroit Daily News*. Celá budova se teď zrovna hemží lidmi, kteří si za žádnou cenu nechtějí nechat ujít Patrikovo zlomové prohlášení. Vstupní hala je tak narvaná, že mi trvalo skoro půl hodiny jen se dostat ke kontrole průkazů u řady výtahů. Jestli sebou nehodím, tak přijdu o začátek toho mediálního cirkusu.

„Omlouvám se, ale nejste na seznamu novinářů, kteří dostali povolení se akce zúčastnit,“ pronese hlasitě s očima upřenýma na informace z mojí passkarty, které mu vyjely na obrazovce na skleněném panelu.

„Já nejsem novinář,“ vysvětluju. Ten zavalitý člen ochranky má moji

passkartu, ale moje jméno mu evidentně nic neříká, tak se k němu nakloním a zašeptám: „Můj otec je... byl David Welch.“

Bože můj, rozhodně nestojím o nějakou scénu – už takhle mám nepřijemný pocit, když si uvědomím, že táta touhle halou už nikdy neprojde. „Pozval mě přímo Patrik Simmons.“

„Slečno Welchová!“ Vysoký člen ochranky s lesklou hlavou bez jediného vlásku spěchá k nám, jakmile mě pozná, hlas mu zní trochu ječivě a horlivě. „Chcete použít soukromý výtah, nebo –“

Lidé začínají zírat. Zatím mě ještě nikdo jiný nepoznal, ale jestli si nahoru pojedu VIP výtahem, můžu dát své anonymitě sbohem. Tátova nehoda v HyperSoaru se dostala na titulní stránky a já rozhodně nechci, aby mě naháněli novináři jako den dva po pohřbu. Pár nám jich dokonce tábořilo před domem.

*Parchanti.*

„Úplně stačí, když mě pustíte dovnitř,“ odpovím rychle.

Ten vysoký vytrhne svému kolegovi moji passkartu, naskenuje ji a podá mi ji zpátky. Vděčně na něj kývnu, proběhnu turniketem a zapadnu do přeplněného výtahu. Jsem namáčknutá k jedné ze stěn obložených zrcadly. Sjedou očima k zemi, ne ale dost rychle. Zachytím svůj obraz v zrcadle a mírně řečeno vypadám příšerně.

Z toho deště vypadají moje vlasy podivně mdle a ofina by zoufale potřebovala narovnat žehličkou. Na řasách mám cucky řasenky, takže ve výsledku moje zelené oči působí unaveně a skoro průhledně. Přirozeně porcelánová pleť dostala odstín bledě šedé. Školní uniformu – hnusnou tmavě modrou plátěnou sukni s košilí v barvě slonové kosti – mám mokrou a lepí se mi na tělo na samých špatných místech zadělaná od nánosu popílku, který padá spolu s deštěm. Prohrábnu si rukama vlasy v marné snaze se trochu upravit, ale moc to nepomáhá.

Teď by mě zachránila jen pořádná dekontaminační sprcha.

Když se dveře výtahu otevrou, ustoupím stranou a nechám všechny ostatní vyjít ven přede mnou. U vchodu do hlediště vyčkává dav lidí, nej-

spíš proto, že už je plno. Nejlíp asi udělám, když tam vklouznu zadem. Projdu neoznačenými automatickými dveřmi nalevo ode mě a vstoupím do ohromného vstupního prostoru.

Stěny a neskutečně vysoké stropy ze skla a uhlíkových vláken se třpytí jasnými světly zabudovanými uvnitř. Pod zrcadlícím povrchem jsou také zabudované projektory, takže se tu mohou bez ustání promítat reklamy na úžasné destinace v Elusion. Detroit vděčí rafineriím na florapetro za své nové bohatství i za tu neskutečnou špínu venku, ale tady je to díky barvitým obrázkům překrásného alternativního světa, který můj otec stvořil, sotva poznat.

Zastavím se před dalšími neoznačenými dveřmi a počkám, až se mi otevřou.

Vejdu dovnitř a stojím teď zády ke zdi. Hlediště pro 2 000 lidí je narvané k prasknutí včetně uzavřené pozorovatelný na horním konci rozlehlého prostoru. Přestože její stěny jsou lehce tónované, takže maskují obličej lidí uvnitř, rozeznám siluetu Patrikovy matky Cathryn. Její charakteristickou postavu je těžké přehlédnout – je vysoká, se širokými rameny a natupírovaným mikádem. Patrika jeho matka vždycky trochu znervozňuje, takže je dobře, že nesedí v první řadě.

Zhasnou světla a Patrik vyjde na pódium. Působí sebevědoměji a hrději, než jsem ho kdy viděla. Jeho obraz je také přenášen na gigantickou obrazovku, takže je dobře vidět, že na něm italský oblek trochu plandá. Jeho matka teď nejspíš nesouhlasně kroutí hlavou, mně ale přijde docela fajn, že se ještě naplno nepoddal image mladého businessmana. Taky má na sobě kravatu, kterou mu dal můj táta, když Patrik nastoupil do Orexisu na plný úvazek. Nemůžu si pomoci, musím se nad jeho sentimentálníitou pousmát. Stejně jako já lpí na věcech, na kterých nejvíc záleží.

Dav začne horečně tleskat. Dvě hnědovlásky vedle mě si ho začnou nadšeně fotit a vzdychají nad ním, jako by byl nějaký hollywoodský lamač srdcí. Patrik se zakření a ve tvářích se mu udělají dolíčky. Z toho, jak mu

jiskří v očích, je mi jasné, že mu ta pozornost ani trochu nevadí. Taky je mi jasné, že dneska svou řeč rozhodně vystřihne bez jediné chyby.

Najednou mi v útrokách zatrne.

Jakkoli bych tomu chtěla věřit, Patrikovo nedávné pracovní vytížení zřejmě není jen přechodná záležitost.

Když potlesk ustane, zhluboka se nadechnu a začnu se propracovávat od zadní stěny hlediště směrem dopředu v naději, že Patrik nějak zaregistruje, že jsem tady, abych ho podpořila. Kašlu na to, jak vypadám. Patrik je můj nejlepší kamarád. Bude mu fuk, co mám na sobě nebo že moje vlasy ještě nikdy nevypadaly otřesněji.

„Nejprve bych vám chtěl poděkovat, že jste dnes přišli, tím spíš, že to bylo tak narychlo.“ Patrik se zadívá dolů na čtecí zařízení, na okamžik zaváhá a pak vzhledne a věnuje obecenstvu zářivý úsměv.

„Jak všichni víte, Elusion byla zatím zkušebně distribuována pouze ve třech městech. Los Angeles, Miami a Detroitu –“

Při zmínce o Detroitu se v místnosti ozve menší potlesk.

Dám si prsty k ústům a zahvívám, jak mě to naučil táta na letních prázdninách v Montrealu. V uličce uprostřed zpozoruju trochu volného místa a začnu se k němu propracovávat. Patrik se uprostřed svého projevu zarazí, jako by tu moji vábničku slyšel. Jeho modré oči pátrají v hledišti, zatímco já si trochu razantněji razím cestu vpřed.

„Shane, můžeš nám trochu přisvítit?“ požádá Patrik.

A celé hlediště se najednou koupe v jasném světle. Když se podívám na jeviště, Patrik zírá přímo na mě a usmívá se.

„Tak tady jsi,“ řekne. „Teď tě vidím mnohem líp.“

Zaculím se na něj a neslyšně vyslovím: „Zlom vaz.“

Patrik kývne a naváže, kde ve svém projevu přestal. „Za poslední hodinu byl Orexis zavalený telefonáty ohledně dohadů, že Elusion půjde do celostátní distribuce. Opravdu netuším, kde vaše zdroje tuhle informaci vzaly, ale věřte, že je naprosto... pravdivá! Elusion konečně získala kýžené osvědčení o bezpečnosti od Centra pro interfacové technologie a do kon-

ce příštího týdne budou Ekvipy a aplikace k dostání v dalších deseti měsících. A do konce měsíce bude mít k tomuhle nejúžasnějšímu technologickému pokroku století přístup celá Amerika!“

Hlediště znovu zaburácí ohlušujícím aplausem.

Přijde ke mně slečna s velkou krabicí blyštivých akrylových náramků. Vtiskne mi jeden do ruky a ukáže vlevo.

„Slečno, během ukázky musí všichni sedět. V řadě L je volné místo.“

„Moment, co to má být za ukázkou?“ zašeptám. „Přece nepůjdeme všichni společně do Elusion?“

Nejsem připravená se tam vrátit. Ani zdaleka.

Slečna zavrtí hlavou. „Ne, to opravdu ne. Bude to jen sugestivní video doplněné hudbou a akupresurní hypnózou. Mohla byste se jít prosím posadit?“

Nervózně si oddechnu a vydám se uličkou nahoru, nalevo si všimnu prázdného místa. Je takřka uprostřed řady, takže se k němu budu muset prodrat přes desítky lidí.

„Aplikace pro Elusion, kterou uvedeme na trh, je novější, vylepšenou verzí té, která šla do zkušební distribuce,“ pokračuje Patrik. „Náš tým vynaložil obrovské úsilí, aby vám poskytl ty úplně nejdynamičtější a nejoriginálnější destinace, a dnes bychom vám chtěli nabídnout malou ochutnávku Exitu Vesmír.“

Příkrčím se a s kabelkou přes rameno se snažím diskrétně dostat na své místo, omlouvám se, když někomu zavadím o koleno a překážím ve výhledu.

„Navlékněte si prosím náramky,“ instruuje nás Patrik. „Nepotřebujete sluchátka do uší, ani brýle. Zvuk půjde z reproduktorů. Jen mějte chvilku strpení, než všechno připravíme.“

Davem to zašumí, když zhasnou světla.

Konečně padnu na sedadlo, kabelku si pevně držím na klíně a prameny vlasů mi padají do obličeje. Zatímco si je svazuju do nedbalého drdolu, začne se měnit rozlišení gigantické obrazovky a Patrik v nadživotní velikosti se rozpadá na jednotlivé miniaturní pixely. V momentě, kdy si nan-

dávám náramek, z reproduktorů zaburácí ohlušující kytarové akordy. Se slíci hudbou se na obrazovce formuje mléčný opar. Když pak potemní až do jednolité černočerné plochy, objeví se na ní milion bílých teček, které oslnivě, intenzivně září. Přikrčím se, když nejen z obrazovky, ale i z okolních stěn vytrysknou plameny. Ohnivé koule se odráží hledištem a ve vzduchu vybuchují.

Srdce mi buší až v krku. Je to, jako by se samotné hledišť řítilo galaxií a jen těsně se při každém manévru vyhýbalo srážkám s obrovitými asteroidy, obíhajícími planetami a srpkovitými měsíci.

Ucuknu, když se přímo na mě valí ohnivá koule a až v poslední vteřině se stočí doprava. Tohle není doopravdy, připomínám si. Ale přijde mi to sakra skutečné. Tady není žádný půvabný hvězdný prach, není to ta poklidná Elusion, kterou mi ukázal táta – tohle je děsivější a víc vzrušující a víc ohromující a svůdnější. Potom ucítím záchvěv něčeho, co už jsem pocítila mnohokrát, ale za poslední měsíce zapoměla. V hrudi se mi vzdouvá elektrizující energie a v mžiku se mi rozlévá pažemi až do konečků prstů.

Tenhle stín minulého pocitu úplně stačí, abych se přenesla zpět do okamžiku, kdy mě táta poprvé vzal do Elusion, ale pak se mi před očima prožene blyštivá, teplá záře a definitivně mě vytrhne ze zamyšlení. Hard rocková muzika ustane a brzy se vzduchem šíří sotva znatelný šumivý zvuk – jako bílý šum, který by bylo slyšet ze starodávného rádia. Před zraky se nám objeví velké souhvězdí pableskující v uklidňujícím rytmu, který mě zbaví všeho napětí v ramenou a krku. Vlastně cítím, jak se mi všechny svaly v těle uvolňují.

Jedna z hvězd se rozzáří jasněji než ostatní, jiskrné paprsky v odstínech neonově žluté a oranžové a fuchsiové vytváří nejoslavnější podívanou, jakou jsem kdy viděla. Cítím energii, kterou jádro hvězdy pulzuje. Zhluboka se nadechnu s pohledem upřeným na tu nadpozemskou krásu vesmíru kolem mě.

Poprvé za tak dlouho, že mi to přijde skoro jako věčnost, si pomyslím...

Všechno bude dobré.

## Kapitola 2

Když obrazovka o pár minut později potemní a jediné, co slyším, je, jak mi v uších buší můj vlastní tep, opřu se zpět do sedadla s pohledem upřeným přímo před sebe, ale všechno vidím rozmazaně. Vytřepu si ruce a zakroužím dopředu rameny ve snaze dostat se zpátky do své kůže.

„Žádné obavy,“ promlouvá Patrik k divákům. „Může chvílku trvat, než se znovu vrátíte do normálu. Je to naprosto běžné.“

Pohled se mi stočí do místnosti. Ostatní si mnou oči a mrkají, jak se potýkají s opětovným návratem do reality. Připojím se k potlesku, který se střídavě ozývá z různých částí hlediště.

„Co jste právě zažili, byla exkluzivní ukázka další nové funkce Elusion,“ pokračuje. „Jmenuje se stupeň excitace a zkráceně jí říkáme ExSet. Uživatelé si teď mohou nastavit míru mozkové stimulace, které se jim v Elusion dostane, a podle toho se bude měnit intenzita prožívání dané destinace. CIT tahle funkce opravdu nadchla.“

Stejně tak mě. Aspoň si myslím, že nadchla. Mé myšlenky i zrak jsou pořád ještě trochu zamřzené. Zkusím přimhouřit oči, jestli to nebude lepší, a naštěstí to zabere.

„A nyní máte prostor pro dotazy. Je to na vás,“ oznámí Patrik a ze skrytého otvoru v jevišti se mezitím vysune malé pódium z průsvitného materiálu.

„Pane Simmonsi, bude tenhle představený Exit běžnou součástí repertoáru destinací spolu s místy na Zemi?“ položí brýlatý reportér otázku do miniaturního mikrofonu z produkce Orexisu, který má připevněný na saku.

„Ano, bude. A skutečně doufám, že uživatelé budou rádi na tato neprobádaná místa cestovat společně,“ odpoví Patrik. Potom ukáže někam za mě. „Vy v tom šedém saku.“

„Je pravda, že nová Elusion bude mít rozšířené možnosti trypnózy, takže uživatelé budou moci v Elusion zůstat déle a s menším postšokem?“ ptá se vysoký pán s pečlivě zastríženým plnovousem.

Patrik přikývne. „Ano. Na rozdíl od pěti minut u prototypu bude postšok trvat pouze minutu a v Elusion bude možné strávit až tři hodiny namísto jedné. Doporučený maximální počet užití bude ale stále dvakrát denně.“

Teda. Tohle by můj táta rozhodně ocenil. Hrozně mu vadilo, že uživatelé musí projít postšokem, a vynakládal spoustu úsilí, aby našel způsob, jak vedlejší účinky zmírnit.

Patrik pohybem vyzve ženu v červeném kostýmku v zadní části hlediště. „Prosím, ptejte se.“

„Pane Simmonsi, moji čtenáři jsou v Ohio, kam se Elusion nedistribuovala. Mohl byste prosím vysvětlit, jakou technologii Ekvip a aplikace používají? Pro mnoho z nás je to ještě stále španělská vesnice.“

„Samozřejmě. Jednoduše řečeno, Ekvip a aplikace pro Elusion spolu komunikují. Funguje to vlastně podobně jako EEG, jen na obráceném principu.“

Po obličeji mi přeběhne lehký úsměv. Tohle je přesně ta samá analogie, kterou používal táta, když se mi snažil vysvětlit, čím je projekt, se kterým se moří, tak přelomový.



„Místo toho, aby měřil všechny rytmické změny a vzorce, které naše mozkové vlny vykazují, počítačový hardware Ekvipu je pomocí trypnózy přesměrovává, a navozuje nám tak hlubší stav vědomí nazývaný trans. Software aplikace pak funguje jako dálkové ovládání, protože díky němu se nám nabízí spousta kanálů nebo nastavení, kterými si určujeme, kam se ve stavu transu vydáme.“

Můj táta by teď byl na Patrika tak pyšný.

„Fascinující,“ pronese reportérka a horečně si píše poznámky do tabletu. „A jak vlastně přesně trypnóza funguje?“

Odpověď na tuhle otázku bych dokázala odříkat i ve spánku. Když ještě táta žil, Patrik k nám často chodil na večeri a donekonečna spolu hodiny a hodiny trypnózu probírali. Tehdy mě trápilo vidět, jak se můj táta s mým nejlepším kamarádem sblíží při diskusích o něčem, čemu jsem tak úplně nerozuměla, teď bych ale dala cokoli za to, abych mohla ještě jednou takový večer zažít.

„Trypnóza je kombinace hypnotických technik, za něž jsou zodpovědné tři jednotlivé počítačově generované nástroje, z nichž každý je součástí Ekvipu,“ odpovídá Patrik. „Brýle mají v čočkách zabudované minilasery, které stimulují mozkovou kůru a tím způsobují nerovnováhu v aktivitě nervových buněk. Sluchátka používají sluchové stimulanty, jako šumy a hlasové spouštěče, aby mozek uvedly do ještě hlubšího stavu vědomí. A pak jsou tu dva plastové výstupky na vnitřní straně náramku, které vyvíjejí tlak na nervová zakončení napojená na energetické dráhy, tzv. meridiány, v našem těle.“

Patrik se odmlčí a odkašle si a potom se na mě šťastně podívá. V tuhle chvíli je po všech stránkách tak sebevědomý a tak... dospělý. Někdy si přeju, abych mohla dopředu poskočit s ním a dostat se rovnou do bodu, kdy budu mít svůj život pod kontrolou.

„Když se spojí všechny tyto součásti, včetně aplikace pro Elusion, je dosaženo trypnózy. Možná to bude znít neskromně,“ pokračuje, „ale jedná se o jeden z největších úspěchů vědy a techniky. Uživatel se přenesení do

alternativní reality prosté stresu a znečištění a přitom stále zůstává v bezpečí své mysli.“

„Bezpečí? Jak to vůbec můžete říct s vážnou tváří?“ ozve se pronikavý hlas zprostředka hlediště. Otočím se na sedadle a pohled mi padne na náctiletou holku s kaštanovými vlasy, ve vintage armádním kabátu a v bojovném postoji s rukama podél těla zaťatými v pěst.

A já. Avery Leavenworthová.

„A co závislost na Elusion? Tady v Detroitu je to obrovský problém, hlavně u lidí mého věku,“ vyštěkne. „Vím, že moji diváci si moc rádi poslechnou, co s tím hodláte dělat. Nejdřív byste ale museli připustit, že váš produkt má spíš blíž k heroinu než k největšímu úspěchu vědy a techniky, co?“

Tuhle povýšenou studentskou aktivistku a hvězdu notoricky pitomého videoblogu AveryTrueStory nejde ve škole přehlédnout, protože se vřdycky zapáleně angažuje v nějakém školním protestu. Jak se sem vůbec dostala? Copak ji sem vážně pustili jako novináře? Něco takového by se nestalo, kdyby tu byl táta. Ten vřdycky přísně dbal na to, která média na své tiskové konferenci přizve. Patrik to evidentně pojímá trochu volněji.

„Slečno Leavenworthová, Elusion není droga, takže z medicínského hlediska vznik závislosti není možný,“ odvětí Patrik klidně. „Kdyby byl, CIT by přece použití Elusion neschválilo, ne?“

„Rozhazujete lidem chemickou rovnováhu v mozku! Sám jste to řekl!“ křičí Avery, která to evidentně odmítá vzdát. „Podle mých zdrojů produkuje systém Elusion tak vysoké hladiny serotoninu a dopaminu, že to je, jako by byl uživatel v rauši.“

„Ne!“ vykřiknu. „To není pravda!“

V publiku to zašumí.

*Můj. Bože.* Fakt jsem vyskočila ze sedadla a zakřičela to nahlas?

Pohlédnu k pódiu. Patrik se zakření a pokývne někomu vedle sebe. Než se naděju, přistoupí ke mně muž v černém a připne mi na límec košile mikrofon. Střelím po Patrikovi váhavým pohledem v naději, že se do

toho vloží a bude v téhle přestřelce s Avery pokračovat. Ale on jen skloní hlavu a pobaveně se usměje.

Dává mi slovo. Před tisícovkami novinářů. Zrovna dneska, kdy vypadám jako něco, co vytáhli z odpadků.

„Ten systém serotonin a dopamin *neprodukuje*,“ řeknu a moje slova se teď rozléhají celým sálem. „Takhle to zní, jako by přicházely odněkud zvenku, to ale není pravda. Jediné, co Elusion dělá, je, že stimuluje vyplavování určitých chemických látek, které už v mozku přirozeně jsou.“

Avery si založí ruce před tělem a zlostně si mě měří, jako kdybych jí právě jednu vrazila. To mě ale neodradí. Spíš naopak, ještě mě to motivuje pokračovat.

„Senzory na brýlích i na náramku zahrnují i bezpečností čidla, údaje z nich nepřetržitě monitoruje zvláštní server, který má přehled o každém jednom Ekvipu. Pokud je hladina příliš vysoká, signál se přeruší. A hotovo.“

Z Patrika úplně vyzařuje uznání, když mě publikum odměňuje potleskem. „Tak prosím poslední otázku. Ano, tam v tom zeleném svetru.“

Ulehčeně si oddechnu, když si odepínám mikrofon a vracím ho zaměstnanci Orexisu. Zahlédnu koutkem oka Avery. Dva statní členové ochranky ji vyvádějí z hlediště. Mikrofon jí evidentně vypnuli, ale ústa se jí pohybují dál a je rudá vzteky. Zvažuju, jestli za ní nemám jít ven a ještě jí to pořádně vytmavit. Jak si dovoluje takhle Patrika obviňovat a pomlouvat tátovo oceňované dílo?

Než si ale stihnu vzít kabelku nebo přijít s nějakou nadávkou, kterou bych jí mohla uštvít, zavibruje mi tablet. Vyndám si ho za zadní kapsy a otevřu ho. Na obrazovce svítí upomínka.

*18:30 – sraz s mámou v M&W.*

Kruci. Už zase jdu někam pozdě a Patrik zrovna odpovídá na skandální otázku o stoupajícím počtu „virtuálních sexuálních eskapád“ v Elusion, což mě rozhodně zajímá. Sama jsem zatím v Elusion s nikým nic neměla, ale ve škole se říká, že rozdat si to s někým tam je mnohem intenzivnější než v reálu. Sice bych si ráda poslechla podrobnosti, ale nemám to srdce

nechat mámu čekat. Budu se muset nenápadně vytratit a napsat Patrikovi zprávu, proč jsem musela jít.

Na chvíli z toho mám špatný pocit, že mu nebudu moct říct osobně, jak si dneska vedl skvěle, ale říkám si, že vzhledem k těm obdivným pohledům, kterých se mu dostává ze všech stran, to asi ještě uslyší.

Možná víc než tisíckrát.



Kde je?

Přecházím po vstupní hale Morton & Wexley, největší a nejprestižnější úschovně bezpečnostních schránek v Detroitu. Každých třicet vteřin se podívám k automatickým dveřím v naději, že jimi vejde máma. Jen tak tak jsem to sem stihla včas – na Traxxu byly samozřejmě zase uzavírky – ale když jsem dorazila, byl salonek pro klienty plný lidí připojených k Ekvipům, kteří si na chvíli odskočili do Elusion, a máma nikde. Prozkoumala jsem pracovní místa úředníků, abych zjistila, jestli naše schůzka už nezačala, ale všichni buď něco dělali na svých tabletech, nebo se věnovali nějakému zákazníkovi v soukromí své prosklené kóje.

Podívám se na hodinky. Čekám tu už skoro půl hodiny a každou chvíli zavírají. Poklepu na tablet, abych zjistila, jestli je tu signál, ale nemám tu ani čárku, nejspíš proto, že úschovny v tomhle sektoru mají ve zdech ocelové výztuže a dodržují přísná bezpečnostní opatření, aby se zevnitř nedala pomocí kapesních zařízení koordinovat loupež.

Když uběhne další minuta, rozhodím podrážděně rukama a sednu si na krajíček poslední volné židle, která vypadá spíš jako kovová socha než místo určené k odpočinku. Čekárna v Morton & Wexley je zařízená v sytých barvách drahých kamenů a ozářená paprsky jasného světla vycházejícího z výrazných hranatých lustrů osazených zářivkami. V rohu stojí uklízeč v černé uniformě neustále připraven setřít z mramorové podlahy mazlavou florapetrovou špínu, kdykoli vejde nový zákazník.

Bubnuji netrpělivě prsty do zvlněné opěrky a usilovně doufám, že se mámě nic nestalo. Je asi pochopitelné, že v takovéhle situaci očekávám to nejhorší, vzhledem k tomu, čím jsme si obě prošly, ale poddávat se takovýmhle negativním myšlenkám si nemůžu dovolit. Aspoň ne tady.

„Slečna Welchová?“ Předě mnou teď stojí plešatý muž s knírkem, který má na jmenovce napsáno Xavier Burton. „Můžete si tedy teď vy a vaše matka vyzvednout předměty, které si u nás váš otec uschoval?“

„Můžeme ještě pár minut počkat, prosím. Máma tu ještě není.“

Když se zadívá na hodinky, stáhne rty způsobem, který je mi notně povědomý. Moje učitelka angličtiny, paní Thackeroyová, se tváří stejně našťavaně, když přijdu na její hodinu pozdě, což je dost často vzhledem k tomu, že je to první hodina. Když mám teď na starosti mámu, ráno prostě ne a ne vyrazit z domu včas.

„Za deset minut zavíráme. Pokud do té doby nedorazí, budete muset přijít zítra,“ oznámí mi pan Burton a razantně si popotáhne rukávy od saka.

„Bylo by možné, abych si obsah té bezpečnostní schránky převzala já?“ ptám se.

„To bohužel ne. Podle našich záznamů se v případě smrti pana Welche výhradním vlastníkem obsahu jeho bezpečnostní schránky stává jeho manželka. Je mi líto.“

„To je v pořádku. Jsem si jistá, že tu každou chvíli bude.“ Věnuju mu poněkud neupřímný, polovičatý úsměv.

Pan Burton lakonicky přikývne a zmizí v jedné z kójí ze skleněných optických vláken, na které hranatými tiskacími písmeny stojí jeho jméno a ve smyčce běží nejnovější burzovní zprávy.

Znovu se podívám na hodinky. Za sedm minut mě z Morton & Wexley vykopnou na ulici. Jasně že bychom sem mohly s mámou přijít někdy jindy, musely bychom ale strávit další bezesné noci přemítáním, co bylo pro tátu tak důležité, aby si to uschoval tady, aniž by o tom kdokoli věděl, dokud nezačal právník vypořádávat jeho pozůstalost.

Měl snad táta nějaké hrozné tajemství. Jestli jo, tak by bylo vyrovnávání se s jeho ztrátou ještě nesnesitelnější, zvláště pro mámu.

„Ahoj, Ree.“

Blíží se ke mně Patrik s účastným úsměvem na tváři. Jsem tak ráda a tak překvapená, že ho tu vidím, že vyskočím ze židle a vši silou ho obejmou.

„Co tady děláš?“ ptám se s hlavou přitisknutou k jeho hrudi.

„Jen jsem se chtěl podívat, jestli nepotřebuješ pomoci. Zkoušel jsem ti volat, ale pak jsem si vzpomněl na tátu a jaké má tady u sebe v úschovně bezpečnostní opatření.“ Trochu poodstoupí a chytne mě za ruce. „Doufám, že neobtěžuju.“

„Ani trochu,“ zazubím se na něj. „Nemáš ale něco důležitého na práci? Co ta tiskovka?“

„Jak jsem slezl z pódia, měl jsem padla.“

„To určitě,“ zasměju se. Víím, že to říká jen proto, abych se necítila špatně, a jsem mu za to vděčná. „Netuším, jak se ti odtamtud podařilo zmizet, ale rozhodně jsi teda jako nejlepší kamarád zaskóroval, že jsi sem přišel.“

„Tak to jsem rád.“ Patrik se rozhlédne po vstupní hale a ztiší hlas. „Jak to zvládá máma?“

„Nemám tušení. Ještě ani nedorazila. A samozřejmě jí odsud nemůžu zavolat...“ pokrčím zoufale rameny.

„Zkusila jsi někomu říct, aby použil nouzovou telefonní linku?“

„Nechce se mi to s nima řešit,“ odpovím. „Možná, že má jen Traxx zpoždění nebo tak. Všude je to samá uzavírka.“

„Jasně, určitě to bude jen něco takovýho.“

„A nebo se na mě prostě vykašlala. Nebylo by to poprvý,“ řeknu a v hlase mi zní podrážděnost.

Není fér být na ni naštvaná. Máma dělá, co může.

Patrik mi zlehka stiskne ruku. „Nějak se to vyřeší, neboj.“

„Ale jak? Tady za chvíli zavírají a já stejně nemám oprávnění ty věci, po mém vlastním tátovi...“ nahlas polknu a vyvléknu své ruce z Patrikových. „Možná bysme měli prostě jít a nechat to celé být.“

„Dej mi minutku. Promluví si s někým,“ řekne.

Obrátím oči v sloup. „Ani se nesnaž. Ten, co nás má na starosti, se mračí jako paní Thackeroyová.“

„Nemám ponětí, co to znamená. Takže si s ním jdu prostě promluvit.“ Patrik mi rychle stiskne ruku. „Hned jsem zpátky.“

Sleduju ho, jak dojde ke kójím úředníků a zamává přes skleněné dveře na pana Burtona. Ten se úplně rozzáří, když mu dojde, že před ním stojí Patrik, neslavnější obyvatel Detroitu. Patrik potřese úředníkovi rukou a povídá si s ním, jako by se znali léta. Netrvá to ani minutu a pan Burton souhlasně přikývne a začne něco ťukat do svého tabletu. Patrik se na mě otočí a ukáže mi zdvižený palec.

Je to jasný. Patrik je oficiálně můj hrdina.

Když se pan Burton s Patrikem vynoří ze skleněné kóje, ozve se z reproduktorů hlášení.

*Dámy a pánové, Morton & Wexley bude za pět minut zavírat. Ukončete prosím své transakce. Děkujeme za vaši návštěvu.*

Čekám, že pan Burton přidá do kroku, když mu předtím tolik záleželo na čase, ale vykračuje si stejně uvolněně jako Patrik, který se ani nesnaží zakrýt samolibý úsměv.

„Slečno Welchová, zavedu vás teď do bezpečnostního bloku G,“ řekne mi úředník a ukáže na chodbu napravo, která vede k dlouhé řadě výtahů.

„Nebudete ale zavírat?“ zeptám se.

„Tím se vůbec netrapte, slečno Welchová.“ Pan Burton mi položí ruku na paži. „Je naším potěšením být vám a vaší rodině plně k dispozici.“

Mrknu na Patrika, který se na mě jen nevinně usměje a pokrčí rameny.

Jak se mu tohle sakra povedlo?

„Děkuji, pane Burtone. Moc si toho vážím.“

Když následujeme pana Burtona směrem k foyer s výtahy, které svou velikostí připomínají nákladní výtahy, s Patrikem se pošouchujeme. Úředník se zastaví před výtahem označeným BBG a zmáčkne tlačítko s číslem 28. Dveře se otevřou a my s Patrikem vejdem za ním.

„Je to podzemní výtah, takže cesta bude chvilku trvat. Trpí někdo z vás klaustrofobií?“

Zavrtím hlavou. „Ne, já ne.“

„Ani já ne,“ odpoví Patrik.

„To je dobře. Tak příjemnou cestu,“ řekne pak Burton.

Po chvilce si Patrik vyndá z vnitřní kapsy saka minitablenku a začne něco psát. Nejspíš chce udělat něco do práce – on je taková snaživka. Pak ale ucítím, jak mi vibruje zadní kapsa. Vytáhnu z ní svůj tablet a koukám, že mám zprávu.

Nejdřív jsem z toho zmatená – jak mi mohou uvnitř úschovny chodit zprávy? Pak si ale vzpomenu, jak dobrý je Patrik hacker. Nejspíš našel nějakou skulinu v jejich bezpečnostním systému a napíchnul se na administrátorský účet WiFi sítě, takže si teď spolu během cesty výtahem můžeme psát.

Přejedu palcem a ukazováčkem po obrazovce, abych si zprávu zvětšila a mohla si přečíst, co mi napsal.

Tak jaký jsem? No tak, klidně mi řekni, že jsem úžasný. Já to unesu ;-)

Když se zasměju nahlas, pan Burton se po mě ohlédně a dívá se na mě, jako by mi přeskočilo. Zamumlám potichu „pardon“ a on se našťestí otočí zpátky.

Rychle vytukám Patrikovi zprávu.

*Jsi ten nejúžasnější z úžasných. Co jsi mu vlastně řekl?!?!?*

Řekl jsem, že jsi moje nemanželská sestra.

*Ha ha, vtipný. Řekni mi to, nebo tě nakopnu.*

Zbožňuju ty tvoje plané výhrůžky.

**ŘEKNI TO!**

Ok! Slíbil jsem mu, že si u nich otevřu obrovský účet, když tě pustí k tátově schránce.

Začervenám se. Od tátovy nehody dělá kvůli mně Patrik takováhle velká gesta a já jsem z toho pokaždé víc a víc v rozpacích. Myslí to dobře, o tom nepochybuju, ale jak měsíce ubíhají... nemůžu si pomoci, ale mám



pocit, jako bych mu dlužila milion a jednu laskavost, a nemám tušení, jak bych mu je mohla oplatit.

*Děkuju. Za všechno.*

Já děkuju – že jsi dneska přišla do Orexisu. Je mi jasné, že to pro tebe určitě nebylo jednoduché.

*No každopádně jsi byl SKVĚLÝ! To ty jsi dělal to demo?*

Já a moje ajťácká armáda. Na nás nikdo nemá.

*Ne tak na Avery ;-)* Troufla si teda hodně, vykládat takové lži. Taková mediální děvka!!!

Ty jsi ji ale totálně uzemnila. Nemůžu uvěřit, že u toho nebyl.

Zajíknu se, ale naštěstí to bolí jen chvíličku.

*Já vím. Táta by byl na mě fakt pyšný, že jsem si to o Eluzi všechno pamatovala. Když jeho chránělec jsi byl ty :-p*

Výtah zastaví s takovou lehkostí, že si toho sotva všimnu. Když se dveře otevřou, pan Burton vystoupí a mávne na mě a na Patrika.

„Za mnou prosím,“ vyzve nás.

Schováme si svoje tablety a Patrik mi položí ruku na rameno, aby mě uklidnil. Zřejmě vycítil stísněnost, která na mě dolehla, když jsme vyšli z výtahu na dlouhou, úzkou chodbu, která vypadá jako v márnici. Je jen spoře osvětlená a táhne se od výtahů snad kilometr na obě strany. Vybíhá z ní několik strmých kovových schodišť, která vedou do jednotlivých pater plných místností bez oken.

„Neboj, jsem tu s tebou,“ zašeptá.

Vezmu Patrika za ruku a propletu své prsty s jeho. „Jsem v pohodě,“ zalžu.

Pan Burton nás vede doleva a pak pár kroků rovně, kde se zastaví u paty schodiště a podává mi oranžovou passkartu.

„Schránka vašeho otce je v místnosti číslo 28. Je to na patře uprostřed a budete tam mít naprosté soukromí. Nemusíte spěchat. Počkám tady na vás, abych vás odvedl zpátky ven, až skončíte.“

„Díky, pane Burtone,“ řeknu.

Vyjdeme s Patrikem stále ruku v ruce nahoru po schodech k místnosti 28. Pustím se ho, až když přiložím kartu ke čtečce a dveře se syčením vyjedou vzhůru a znovu se za námi zavřou. Za nimi je prostorná, jasně osvětlená místnost z šedého betonu s vysokým hliníkovým stolem, kolem kterého je několik vysokých stoliček s opěradlem. Na stole je hranatá kovová schránka s elektronickým zámkem.

Vrhnou po Patrikovi nervózní pohled, ale on stále zachovává klid. Nerada to přiznávám, ale jsem ve skutečnosti radši, že jsem tu se svým nejlepším kamarádem, a ne s mámou.

„Tak do toho,“ postrčí mě trochu.

Nadechnu se a přiložím passkartu k zámku. Ozve se klapnutí a víko schránky se nadzvedne, takže štěrbinou zahlédnu její tmavé útroby. Znovu se nadechnu a otevřu víko úplně. Uvnitř je jen jedna věc – starý, ohmataný brožovaný výtisk *Waldenu* od Henryho Davida Thoreaua.

Knížka? Táta nechal mámě použitou knížku?

Sice se mi vážně ulevilo, že tam není nic skandálního – třeba rodný list, který prozrazuje, že jsem adoptovaná, nebo omluvný dopis od táty, ve kterém přiznává, že má ještě jednu rodinu někde v Číně – ale nevím, co má tohle znamenat.

Opatrně ji zvednu a prolistuji v naději, že na mě vyskočí nějaký skrytý smysl.

„Je tam ještě něco?“ ptá se Patrik. „Třeba poznámky na okrajích?“

„Ne. Nic.“

Patrik se nakloní a prohlíží si mi knížku přes rameno.

Podívám se na titulní stránku i předsádku, jestli tam táta pro mě nebo pro mámu nenechal nějaký vzkaz.

Pořád nic.

„Já to nechápu,“ řeknu tiše. „Proč by dával knížku do bezpečnostní schránky?“

„Není to třeba sběratelský výtisk? Může mít velkou cenu,“ navrhuje Patrik.

„Pochybuj. Spoustu stránek je zohýbaných a obálka drží jen silou vůle.“

„No možná to nedává smysl teď,“ dodá Patrik. „Musí to mít ale nějaký důvod, že si ji tu David uschoval a že chtěl, abyste ji pak s mámou měly.“

Někdy, když Patrik takhle vyslovil tátovo jméno, jsem si najednou připadala jako totální outsider. Soudě podle toho, jak se mi orosilo čelo, to platí pořád.

„Máš pravdu.“ Strčím si knížku do kabelky a zavřu schránku, zatímco se snažím odsunout své emoce někam hluboko do kouta. „Myslíš, že bys mě mohl hodit domů?“

„Jasně, ale co máma? Neměli bysme tu na ni ještě chvíli počkat?“

Usměju se na Patrika a zavrtím hlavou. „Není potřeba. Myslím, že vím, kde je.“

„Fakt? Kde?“ ptá se Patrik.

„Přesně tam, kde jsem ji nechala.“

## Kapitola 3

Máma leží schoulená na gauči s polštářem pod hlavou a dekou přehozenou přes nohy. Když si sednu vedle ní, vidím hluboké vrásky na čele i jak jí u kořínků oříškově hnědých vlasů raší šediny.

Je tak vyčerpaná. Někdy se bojím, že to úplně vzdá.

Nakloním se k ní a zašeptám, abych ji moc nevyděšila. „Mami? Mami, vzbud’ se.“

Pohne se a převalí se z levého boku na záda. To je ale veškerá reakce, kterou z ní dostanu. Všimnu si malého kruhového otlaku na pravém spánku a zalétnu očima k odkládacímu stolku vedle gauče. U nohy stříbrné halogenové lampy leží součásti jejího Ekvipu. Sevřu tátovu knížku v rukou tak silně, až se ohne do ruličky.

Máma poslední dobou tolik pendlovala mezi Elusion a realitou, že už si ani někdy nejsem jistá, jestli pozná, co je co. Snaží se o nemožné – uniknout do Elusion aby se na chvíli zbavila agonie ze ztráty manžela. Mně ale stačil jeden takový výlet, abych pochopila, co si ona zatím nedokáže připustit.

Vrátit se zpátky z Elusion je jako dozvědět se o jeho smrti nanovo.

Znečištění neznečištění, musím na vzduch.

Vstanu, výtisk *Waldenu* položím na gauč, odkud jsem se právě zvedla, a odplížím se z obývacího ke vstupním dveřím. Venku je o tolik větší chladno než před patnácti minutami, když mě Patrik vysazoval, až se zachvěju. Zima mi ale dělá na rozpálené kůži dobře, takže si vyhrnu rukávy a rozeprnu košili až k hrudní kosti. Když se ale zhluboka nadechnu, je to, jako by mě vzadu v krku něco škrábalo.

Vím, že bych se měla vrátit pro kyslíkový štít. Táta byl vždycky tak zapálený, když přišlo na ochranu před nadýcháním se florapetrových zplodin. Nejspíš by to s ním šlehlo, kdyby mě přistihl bez něj. Vrátit se pro něj zpátky do domu je teď ale vyloučené.

Přijde mi, že atmosféra je teď otrávenější uvnitř než venku.

Zaujmu pozici na schodech a dívám se po Hollow Street, která se od mého narození vůbec nezměnila. Historické cihlové městské domy jsou od sebe k nerozeznání. Až na jednu výjimku, samozřejmě. Jedině do betonového chodníku před naším domem je otisknutá hvězda na znamení, že tu žil někdo důležitý. Nejspíš bych na to měla být hrdá. Většinou přes ten otisk přejdu a předstírám, že tam vlastně vůbec není, ale dneska večer musím vynaložit nadlidské úsilí, abych nespustila oči ze záblesků světel, která vychází z oken sousedů.

Naštěstí mou pozornost upoutá řev motoru V12 na syntetickou ropu a otočím se pryč. Po ulici se kymácí dodávka velikosti buldozeru a zastaví pár kroků ode mě. Stoupnu si, když vystoupí štíhlý muž v šedivé košili a černých kalhotách s velkým balíkem v ruce. Když se jeho boty dotknou otisku ve tvaru hvězdy, mám pocit, jako by se mi něco obtáčelo kolem pasu a svíralo mě.

„Regan Welchová?“ Vysloví spěšně zpoza kyslíkového štítu, jako by měl hodně naspěch. Jen přikývnu. Položí balík s zuchnutím na schody a ťuká něco do tabletu, aniž by se na mě vůbec podíval. Potom mi ho strčí pod nos. „Tady prosím oskenujte.“

Sáhnu si do kapsy plátěné sukně pro passkartu a přiložím ji na obrazovku. Když se ozve švitořivý zvuk, vytrhne mi tablet z ruky, odspěchá ke své dodávce a cestou balík málem skopne.

„Dík, že jste tak opatrný,“ křiknu na něj sarkasticky, ale on v odpověď jen přibouchne dveře a pomalu s dodávkou odsupí v oblaku zplodin.

S povzdechem balík zvednu – na to, že je zabalený v polystyrenové krabici, je překvapivě těžký, a dívám se, od koho je. Na štítku stojí: Allesandra Cole, nejtrendovější butik v sektoru Heights.

Za boha si nedokážu vzpomenout, co jsem si objednala, takže je jen jeden způsob, jak to zjistit. Chystám se balík otevřít přímo tady na schodech, ale když koukám, jak nedobytně je zabalený – ze všech stran je oblepený oranžovou páskou – dojde mi, že budu potřebovat laserové pero, abych se dostala dovnitř. Kromě toho si uvědomím, že začínám trochu sípat, takže návrat do Domu hrůzy je už teď naprostou nutností.

Přidržíím si balík mezi koleny, zatímco přikládám passkartu k elektronickému zámku vstupních dveří a levou rukou si je otvírám. Potom krabici opatrně položím na zem a nohou ji postrčím přes práh dovnitř. Pak za sebou dveře zlehka zavřu a zvednu balík oběma rukama, vzápětí ho ale málem upustím, když se otočím a uprostřed obývacího pokoje tam stojí máma a v rukou svírá knížku, kterou si táta uschoval v bezpečnostní schránce, jako by to byl kus jeho samého.

Zřejmě vycítí mou přítomnost, takže se ohlédne přes rameno. Nevypadá ani trochu odpočatě. Podle tmavých půlkruhů, které jí sahají až ke tváři, to spíš vypadá, jako by nespala už od prosince.

„Kde jsi to vzala?“ ptá se slabým, chraplavým hlasem.

Chvilí se bojím, že je na mě našťvaná, pak si ale všimnu, jak se jí rty váhavě roztahují do úsměvu, jako by se snažila rozpomenout, jaké to je být šťastná.

Položím balík na zem, ale otálím. Je mi jasné, že až jí odpovím, ten váhavý úsměv vezme za své. Uvažuji, jestli jí nezalhat a neříct, že jsem tu knížku našla někde zastrčenou, ale ona udržuje náš dům jako tátovu svatyni – všechny jeho věci jsou ještě pořád roztroušené všude kolem – takže by tomu ani na chvíli nevěřila. Jsem na ni skoro trochu našťvaná, že mě staví do takové pozice.

„V úschovně. Byla v jeho bezpečnostní schránce.“

„Probůh, Regan. Ta schůzka.“ Máma si zakryje ústa třesoucí se rukou a úsměv je vmžiku pryč.

„Prosím tě promiň. Moc mě to mrzí. Zavolali mi před pár hodinami z Orexisu, že Elusion dostala osvědčení od CITu, a zase jsem začala myslet na tátu a sebralo mě to, tak jsem šla do Elusion a potom jsem byla tak hrozně unavená. Sedla jsem si na gauč a...“ pokrčí rameny a zadržuje slzy.

„Musela jsem usnout.“

„To je v pohodě, mami. Fakt.“

Chci věřit tomu, co jsem právě řekla. Říkám si, že prostě jen musím mít větší trpělivost. Je mi ale jasné, co řekne teď.

„Potřebuju jen ještě trochu času. Zítra už mi bude líp, slibuju.“

Osuší si oči o paži, aby nemusela knížku pustit z ruky. V nitru mi hněv vmžiku nahradí pocit viny, až se z toho předkloním, jak mě ta náhlá změna zaskočí. Najednou mám postoj i pocit lítosti pětkrát starší ženské.

„Máš pravdu, zítra to bude určitě lepší,“ řeknu.

Sedne si zpátky na gauč, aby se trochu sebrala, a vzhledne ke mně. Okolím zelených duhovek má pořádně zarudlé, to jí ale nebrání vymámit ze sebe kvůli mně aspoň pousmání. Víím, že to bude znít sobecky, ale přála bych si, aby to dělala častěji. Jen aby mi dala najevo, že bojuje, aby se vrátila do života.

„Tahle knížka,“ poklepe na obálku, „to byl první dárek, který jsem tvému tátovi dala. Měl narozeniny a tou dobou jsme spolu ještě moc dlouho nechodili. Ale věděla jsem, že je nadšenec do přírody, tak jsem si prostě řekla, že mu ji objednáím. Neměla jsem tušení, že ji pořád...“

Když se na chvíli odmlčí, sednu si vedle ní s pocitem, že moje přítomnost by jí mohla utěšit. „No evidentně se mu dost líbila, když ji schovával pod zámek. To je fakt moc hezký.“

„To asi jo. Jen jsem si prostě myslela, nevím, že tam schraňoval něco důležitějšího než tohle.“

„Proč myslíš?“

„Poplatek za bezpečnostní schránku u Morton & Wexley je skoro tisíc kreditů týdně. Jsem si jistá, že k téhle kníže se mu pojilo spousta krásných vzpomínek, přijde mi ale divné utratit tolik, aby se snad neztratila nebo nezničila.“

„Nebo ji někdo neukradl,“ dodám, i když ta představa zní trochu absurdně.

Máma je asi stejného názoru, protože se trochu uchichtne. „Kdo by chtěl něco takového krást, Regan? Nemá žádnou cenu, vždyť se skoro rozpadá.“

„To jo. Jen se to snažím nějak vysvětlit.“

„No, někdy prostě věci na první pohled nedávají smysl, takže je musíš nechat chvílku být, než ho dávat začnou.“

Konečně knížku pustí a chytne mě za ruku. Čekala bych, že ji bude mít studenou, ale právě naopak. Její dlaň je teplá a hladká.

„Co je v tom balíku?“ zeptá se mě a v hlase jí zazní náznak hravého tónu.

„Nevím, něco od Allesandry Cole.“

Mámě zajiskří v očích. „No hurá, to jsou ty tvoje šaty. Ještě štěstí, že jsem tam ráno zavolala a potvrdila, že je chceme dnes doručit. Úplně si popletli dny.“

Chvilku trvá, než mi dojde, o čem to mluví, ale když mi to konečně docvakne, žaludek mi samým nadšením poskočí. Před pár měsíci jsme šly spolu k Allesandře nechat si ušít slavnostní róby na okázalou oslavu padesátých narozenin Cathryn Simonsově. Kvůli tomu, co se od té doby všechno stalo, jsem na to úplně zapomněla. Ani Patrik se o té party nezmínil, takže jemu to asi vypadlo taky, vzhledem k tomu kolotoči kolem schválení Elusion CITEM.

„No tak mě nenapínej. Rozbal to,“ vybídne mě a stiskne mi ruku.

Úplně mě překvapí, jak doslova vyskočím z gauče. Nejsem úplně holčičí typ, co piští radostí při pomyslení na pěkné šaty. Máma ale jo, a protože se evidentně celá třese vidět mě v něčem lesklém a dekadentním, nechci jí to zkazit.



Možná že se snaží najít sílu bojovat.

Odběhnu do kuchyně do šuplíku s náradím pro laserové pero a zpátky v obýváku ho spěšně namířím na lepicí pásku a po všech stranách krabice ji přeříznu. Uvnitř se musím prohrabat spoustou pěnových kuliček, hedvábného papíru a plastu. Musím ale přiznat, že vyhazovat to všechno na podlahu je docela sranda. Když se konečně propracuju až k samotným šatům, vybavím si každý detail, který se mi na nich tak líbil.

Živůtek ve tvaru srdce ozdobený flitry. Úzký postupně se rozšiřující střih, ve kterém vypadám, že mám děsivě úzký pas. Výrazná smaragdová barva, která dokonale kontrastuje s mojí světlou pletí.

Když je vyndám z krabice a podržím si je před tělem, mámě se skoro zatají dech.

„Jsou fakt nádherný!“

Má pravdu, jsou.

„Skoč nahoru a obleč si je a potom co nejvíc dramaticky sejdi dolů po schodech,“ vybídne mě se smíchem.

Je to fajn pocit, chovat se normálně.

„Dobře, ale jen když si ty zkusíš svoje.“ Řeknu a natáhnu k ní ruku. „Máš je nahoře u sebe v pokoji?“

Viditelně ztuhne a mně klesne paže zpátky k tělu.

„Regan, mrzí mě to. Já... já s tebou na tu party nemůžu jít.“

Teď se svých šatů držím jako by to byl záchranný kruh. „Proč ne?“

„Zlato, je to zítra večer,“ řekne a odvrátí oči. „Nejsem si jistá, jestli už se cítím na to jít mezi lidi.“

„Ale přece jsi říkala, že zítra ti už bude líp.“

Bože, znám jako malej fracek. Co jsem teď řekla, bylo tak manipulativní a ukňouraný. Chtěla bych to vzít zpátky, ale na to už je pozdě.

„Bude mi líp. Ale ještě ne tak, abych se mohla bavit s lidmi, kteří budou chtít mluvit o tátovi,“ vysvětluje. „Můžeš to pochopit?“

Chci říct ano, ale spodní ret se mi chvěje. Hrozně se stydím, že se chovám jako pětiletý mrňous, když není po jeho, ale...

Copak nechápe, jak je těžké přijít o tátu *a ještě* i o ni?

Máma vstane, *Walden* nechá ležet na gauči a přijde mě obejmout. Mohly by se mi pomačkat šaty, když jsou mezi námi takhle slisované, ale to je teď to poslední.

„Poslouchej mě, Regan. Chci, abys tam šla a dobře se s Patrikem bavila,“ říká a hladí mě po vlasech. Potom najednou ucítím, jak se roztřeše, jako by měla taky začít brečet. „A taky se neboj žít dál svůj život. Dělej, cokoli ti pomůže se s tím vyrovnat.“

Chci něco říct, ale kdybych vypustila jen jediné slovo, už bych nás asi neudržela. Tak tam spolu tak tiše stojíme, dokud obě nemáme dost síly se pustit.



Nevypadám a necítím se ani trochu sama sebou.

Možná je to tím, že nejsem zvyklá nosit luxusní róby od prestižních návrhářů, diamantové visací náušnice, mít vlasy prodloužené až do pasu a na obličejích mít asi tak kilo make-upu, který jsem na sebe dovolila napatlat mámě.

A možná je to proto, že když jsem šla spolu s hromadami hostů po tomhle nablýskaném chodníku z leštěné žuly směrem k sídlu Simmonsových naposledy, měly jsme s mámou ještě stále před očima prázdnou rakev, kterou před chvílí uložili do naší rodinné hrobky. Zhluboka se nadechnu a snažím se potlačit vzpomínky na tátův pohřeb a tryznu, kterou pro nás potom uspořádala Patrikova máma. Výjevy z toho dne mi ale čím dál neodbytněji víří hlavou, takže úplně ztuhnu – přímo uprostřed proudu hostů valícího se na Cathryninu party.

Fádní černé šaty, které jsem na sebe to ráno bezmyšlenkovitě hodila.

Farářova požehnání, kterým jsem nevěnovala pozornost.

Máma skloněná nad rakví, když jsme mu jako poslední sbohem položily na rakev dvě rudé růže.

Byla jsem tehdy v takovém šoku, že jsem neuronila ani slzu. Možná že kdybych viděla tátovo tělo, tak bych brečela.

Když tu teď tak stojím neschopná pohybu ve své skvěle padnoucí luxusní róbě za dva tisíce kreditů, přeju si, aby ta fáze šoku nikdy neskončila. Někdy mi zoufale chybí ta nádherná otupělost, která vás dostane přes první stádium truchlení, nebo vám, když máte štěstí, navodí dojem, že nic z toho, co se děje, vlastně není skutečné.

Před tátovou nehodou jsem s Patrikem často se svými prototypy Ekvipů utíkali do Elusion, abychom zažili tu úžasnou nicotu, ale teď...

Když si dlaněmi přejíždím po holých rukách, stejně jako jsem to dělala na tátově pohřbu, mám pocit, že všechna nervová zakončení v kůži mám obnažená a rozjitřená. A po postšoku je to ještě horší.

Vím to. A máma to ví taky.

Najednou se kolem mě proženou dvě ženy ve stejných sytě růžových kalhotových kostýmcích, až mě málem porazí. Jsem jim za jejich nezdvouřilost vlastně vděčná, aspoň mě přimějí jít dál, i když jen malými krůčky. Obrním se a upřu pohled na ohromnou vilu, ve které Patrik vyrostl. Nepamatuju si, že by tohle místo vyvolávalo takový respekt, což je zvláštní, protože je velké jako blok běžných městských domů a svými vysokými klenutými stropy silně připomíná starou detroitskou hvězdárnu. Navíc stojí na vrcholu vysokého kopce v exkluzivním sektoru Heights, daleko od florapetrového znečištění, takže tady nemusí nikdo řešit nasazování kyslíkovým štítů.

Zabloudím pohledem k blikotajícím světýlkům, která osvětlují třípatrovou venkovní fontánu a zahradu s postmoderními sochami po stranách domu. Nad dvanáctimetrovými klenutými okny jsou umně rozvěšené stříbrné girlandy. Ještě nikdy jsem neviděla sídlo Simmonsových takhle bezvadně vyzdobené, to ale asi bude tím, že před pár lety jsem přišla tátovi moc malá a nedospělá, abych chodila na podobná gala.

Kdyby mě tak viděl teď.

Počkám, až dav trochu prořídne, a teprve pak vykročím k velkolepým

vstupním dveřím, kde mi dlouhonohá žena v přiléhavém zlatém trikotu nastavuje s úsměvem miniscanner.

„Dobrý večer,“ vítá mě. „Vaši passkartu, prosím.“

Otevřu své stříbrné flitrové psaníčko a vylovím kartu. Když ji naskenuje a úslužně mi ji vrátí, přistoupí ke mně další slečna v podobném, tentokrát modrém úboru svůdně mrkající třpytivými řasami.

„Pojďte prosím za mnou, slečno Welchová,“ vyzve mě a pokyne směrem doprava.

Já samozřejmě cestu znám, ale nechávám se tam dovést, protože to pak vypadá, jako bych tu byla cizí, a musím přiznat, že na chvíli je to docela fajn pocit. Po cestě koutkem oka zahlédnu na jedné ze zrcadlových stěn odraz dlouhých zvlněných loken a třpytivé zelené. Ani mi nedojde, že jsem to vlastně já, dokud s Dámou v modrém nedojdeme až k samotnému plesovému sálu.

Když ale otevře dveře, nejenže nevím, kdo jsem, nevím už ani, kde jsem.

Plesový sál je předělaný tak, aby napodoboval vesmírné téma z Elusion. Sady projektorů promítají na strop barevné obrazy hvězd a planet. Ty rytmicky synchronizovaně blikají nad hlavami hostů, kteří jsou evidentně zcela unešení výjevy, které se rozehrávají na vysokých stropních klenbách zvící katedrály.

Proplétám se místností a zpozoruji pódium vystavěné na vzdálenějším konci sálu, odkud se z obrovských reproduktorů řine vážná hudba křížená s technem a polonazi modelové v lesklých boxerkách předvádějící nejnovější model Ekvipu tam na vyvýšených stupních zaujímají sošné pózy. Na tanečním parketu se tísňí muži ve smokinzích a přepychově oblečené ženy a tímhle davem se prolétají na stříbrno natřené hostesky s novými brýlemi Ekvipu na nose a na velkých podnosech roznáší křišťálové sklenice se šampaňským.

Tahle party evidentně není jen oslava Cathryniných padesátých narozenin.

Zhluboka se nadechnu a očima pátrám v davu v naději, že zahlédnu Patrikův přátelský obličej. Místo něj mi ale oči padnou na někoho jiného, naprosto neznámého. Stojí jen pár kroků ode mě a na sobě má uniformu – šedé sako mu zdobí našité bronzové metály a měděné knoflíky a po stranách černých kalhotách má červené lampasy. Pískové vlasy má nakrátko sestřížené, takže mu ještě víc vynikají lícní kosti a jantarově hnědé oči.

Vojenská akademie. O tom není pochyb.

A podle toho, jak se na mě teď pousmál, není pochyb, že mě přistihl, jak si ho prohlížím.

Krátce, nervózně vydechnu a mrknu vpravo, jestli se snad nestal zázrak a poblíž se neobjevila hosteska se šampaňským, abych si mohla jedno vzít a jedním velkým douškem své rozpaky spláchnout.

Nemám ale štěstí. Voják teď stojí jen kousek ode mě, pohupuje se na podpatcích svých nablýskaných bot vpřed a vzad a vypadá, jako by přemýšlel, co říct.

Oba mlčíme a i já přemýšlím – kdo to je a proč je tady. Cítím, jak se mi zátylkem rozlévá vlna horka, když hudbu protne hlasité zvolání a vytrhne mě ze zamyšlení.

„Regan!“

Otočím se a koukám, jak se ke mně davem blíží Patrik. Přestože ho zpomaluje záplava obdivovatelů, kteří si s ním chtějí potřást rukou, pohled stále upírá na mě. Vypadá naprosto úžasně, na sobě má retro edwardiánský smoking, ale oči má zarudlé, což vždycky znamená, že strávil až moc času v práci.

Těžko se mi to říká, ale tak trochu si přeju, aby si zrovna teď našel na povídání někoho jiného. Už už se přece schylovalo k rozhovoru s Vojákem.

Vidím ale dobře? Jak tak Patrik nevyzpytatelně kličkuje parketem, v závesu za ním se drží ještě někdo, i když mu sotva stačí – Zoe Morganová, dcera jednoho z největších akcionářů Orexisu. Se svou čokoládovou pletí

a havraními vlasy patří mezi nejhezčí a nejoblíbenější holky u nás ve škole. Má šaty s tenkými ramínky v barvě slonové kosti a s vyčesanými vlasy vypadá ještě dokonaleji než normálně.

„Ty jsi přišla!“ vyhrkne Patrik, když přestane zdravit přátele a obchodní partnery své matky. Věnuje mi jedno ze svých typických dobrosrdečných objetí a ta část mě, která ještě před chvílí chtěla, aby mě nechal na pokoji, sklapne. „Vypadáš božsky,“ zašeptá mi do ucha.

„Za to může Alessandra Cole.“ Vymaním se z jeho náruče, chytanu si sukni šatů a vyseknu z legrace pukrle.

Patrik se zasměje. „A tohle ses pro změnu naučila od nějaké princezny?“

„Přesně, od koho jiného.“

Patrik jako správný gentleman kývne na Zoe. „Vy dvě se znáte, že jo?“

Podám Zoe ruku a ona ji stiskne.

„Jasně, ráda tě vidím, Zoe,“ řeknu.

„Já tebe taky,“ odpoví s úsměvem, který je skrz na skrz upřímný. „Ty šaty jsou mimochodem fakt senzační.“

„Myslíš?“ odpovím. „Ani... jsem si nevšimla.“

Zoe se dobrosrdečně zasměje mému trapnému vtipu, když mi dá ale Patrik ruku kolem ramen, úsměv jí na rtech trochu ztuhne.

„Jsem tak rád, že jsi tady,“ svěří se mi. „A tvoje máma, je –“

„Musela do práce,“ vyhrknu.

Nejsem na sebe zrovna pyšná, že jsem takhle zalhala, ale z nějakého důvodu se mi úplně nezamlouvá zasvěcovat Zoe Morganovou do svých osobních záležitostí. Patrik mi na moment zmáčkne rameno, jako že rozumí, a taktně změni téma.

„Co jsi Joshovi provedla, že tak zmizel?“ zeptá se mě.

„Komu?“

„Panu namakanému. Ještě před chvílí jsi stála vedle něho,“ dodá s úsměvem Zoe.

Ohlédnu se přes rameno a kluk, na kterého jsem tak zírala, je pryč.

„Aha, ani jsem si nevšimla,“ mlžím.

„Jak sis mohla nevšimnout? Mně bylo jasné přes celou místnost, že je úplně k sežrání,“ zasměje se Zoe bezstarostně.

„K sežrání? No to bych asi úplně neřekl,“ poznamená Patrik lehce rozmrzele.

„Neboj se, nejvíc žádaný starý mládenec ve Státech jsi pořád ještě ty,“ škádlí ho Zoe.

Nedokážu potlačit potměšilý úsměv. Jsem tak zvyklá, že se všechny holky k Patrikovi lísají, že je fajn ho taky jednou vidět s někým, kdo se mu dokáže vyrovnat.

„Viděla jsi přece hlavní zprávu na Celebrity.com, ne?“ ptá se mě.

„Samozřejmě, Patrik mi poslal odkaz hned, jak se to tam objevilo,“ žertuju.

„To teda neposlal,“ brání se, zatímco si z něj Zoe se smíchem utahuje a rukou s pěstěnými nehty se dotkne jeho lokte.

„Jdu se trochu upravit, doufám, že se ti nebude moc stýskat,“ řekne a je při tom elegance a přitažlivost sama.

Když je Zoe z doslechu, odtáhnu se od Patrika a lehce ho dloubnu do žeber.

„Myslím, že je moc fajn, Pate.“

„Jo to je. Jen je mi celý večer v patách.“

Znovu ho dloubnu loktem. „Možná tě chce jen poznat.“

„To je možný, ale opravdu znát mě vždycky bude jen jeden člověk a to mi úplně stačí,“ odpoví Patrik.

Vím, že myslí mě, a je to od něj moc hezké. Ale mám z toho pocit, jako by na mě právě namířili reflektor a všichni čekali, že udělám něco, co neumím, třeba že... zazpívám hymnu, aniž by to znělo jako vytí na měsíc.

„No a co ten tvůj kamarád? Josh. Jak dobře tě zná on?“

„Pamatuješ, jak jsem byl na tom technickém táboře?“ odpoví.

„V Kanadě? Jak tě tam nutili jít na túru s podvrtnutým kotníkem?“

„Podvrtnul jsem si ho až na konci,“ opraví mě rozpačitě. „No tak tam jsem ho potkal. Vlastně jsme byli docela dobrý kamarádi.“

„Tak jak to, že jsem o něm dodneška neslyšela?“

„Možná proto, že už je to milion let a tehdy jsem ještě neměl zapotřebí se ti svěřovat s každou maličkostí,“ zakřenil se na mě. „Už jsme pak nebyli moc v kontaktu. Co ho poslali na akademii, se už neozval – až dneska mi od něj přišla esemeska. Prý sem přijel domů na návštěvu, tak jsem ho pozval.“ Vezme mě za ruku, zaculí se a hraně se mi ukloní. „To by o Joshovi stačilo. Poctíš mě svou společností na parketu?“

O pár kroků ucouvnu. „Tak to ani náhodou, od toho loňského zážitku v country klubu ještě pořád kulhám.“

„No tak, máme toho přece tolik co slavit,“ naléhá.

Na moment se usměju, protože ve svém světě má Patrik pravdu. Život je pro něj skutečně procházka růžovým sadem.

„Prosím. Bude to legrace,“ žadoní.

Když už moc nechybí, abych přestala vzdorovat, hudba utichne a davem to zašumí. Patrik se podívá směrem k pódiu, a když stočím pohled stejným směrem, všimnu si, že polonazi modelové jsou pryč, aby uvolnili prostor samotné Cathryn Simmonsové. Má na sobě černé šifonové šaty empírového střihu a malá sluchátka s mikrofonem, která si ještě upravuje, než osloví shromážděné hosty.

„Omlouvám se, že ruším tak dobrou zábavu, ale chtěla bych vám všem poděkovat, že jste sem dnes večer přišli.“ Odmlčí se, aby jí mohli hosté zatleskat, a položí si ruku na srdce. „Mám opravdu štěstí, že mám tak skvělé přátele a kolegy, a díky vám se i v padesáti pořád cítím na třicet!“

Páni, ona je tak neskutečně vyrovnaná a sebevědomá – v každé situaci. Po tátově nehodě prostě zastoupila mámu a místo ní zařídila pohřeb a tryznu. Někdy si přeju, aby tady Patrik ještě pořád bydlel, abych mohla být takové síle co nejvíc nablízku a vstřebala z ní každou částičku.

„Jak ale všichni víte, jsou teď důležitější věci než moje narozeniny,“ pronese Cathryn s širokým úsměvem. „Včera dostal nejmodernější výrobek naší malé společnosti, Elusion, osvědčení od Centra pro interfacové technologie. Brzy budou mít doma Ekvip všichni po celé Americe



a já bych teď chtěla poděkovat člověku, kterému za to všechno vděčíme. Mému synovi, Patrikovi!“

*Člověku, kterému za to všechno vděčíme?*

Mám Patrika ráda, ale on přece Elusion nevymyslel a nestrávil roky vymyšlením technologie trypnózy pro použití v Ekvipu. To všechno táta a všichni tady to vědí.

„Patriku, mohl bys sem prosím přijít a říct nám pár slov?“

Když mi uši zalehnou další vlnou potlesku, políbí mě Patrik na tvář s lehkým, bezstarostným úsměvem. Odejde ode mě bez jediného slova lítosti nebo známky rozpaků, cestou mává lidem, kteří ho povzbuzují a odměňují potleskem, včetně Zoe, která se vrátila z toalety akorát včas, aby se přidala s pěstí mávající radostně ve vzduchu.

Ale já už tu nevydržím.

Už ani minutu.



Stáhla jsem se na hlavní verandu – své nejoblíbenější místo v Patrikově domě. Když jsme byli děti, chodívali jsme sem někdy v noci s jeho drahocenným kapesním dalekohledem, abychom se mohli nechat pohlit září měsíce a souhvězdí. U mě doma něco takového nikdy nešlo – v Historickém sektoru oblohu vždycky zakrývají olejovité mraky, takže kochat se hvězdami u nás dost dobře nejde.

A teď jsem tady a dívám se na ty miliardy světelných teček rozestých nade mnou a přeju si, abych byla kdekoli jinde.

Jen před pár hodinami máma říkala, že na tuhle party nechce jít, protože by tu mohlo být až moc lidí, kteří by s ní mluvili o tátovi, jak se ale mylila. Z reakce přítomných na Cathryninu děkovnou řeč to vypadá, že z těch, kdo se shromáždili v plesovém sále, po tátovi najednou nikdo ani nevzdechne.

Když jsem viděla ten samolibý úsměv na Patrikově tváři, když Cathryn vyzdvihla jeho zásluhy. Když jsem sledovala, jak přijal její pozvání na pó-

dium, aby mu všichni mohli vyjádřit své uznání. Bylo to, jako by nezrazovali jen mého tátu, ale i mě.

Vím, že asi reaguju přehnaně, ale nemůžu setřást pocit křivdy, který mě svírá tak silně, až mě bolí dýchat.

Chytnu se oběma rukama za boky a svěším hlavu ve snaze zakrýt, jak jsem v obličejí zrudla. Po verandě korzuje pár hostů a hostesek v upnutých oblečcích a já nechci, aby mě takhle rozčilenou viděli. Ale záleží vůbec na tom, jestli mě tady takhle někdo uvidí? Pokud nepřezívá v kolektivní paměti velké rodiny Orexisu vzpomínka na mého tátu, je víc než pravděpodobné, že si nepamatují ani mě.

„Česnekovou bagetku?“ ozve se zpoza mě tichý, ale odhodlaný hlas.

Otočím se a čekám, že uvidím číšníka s podnosem, ale místo toho se dívám do závrtně krásných jantarově hnědých očí.

Vedle mě stojí takřka v pozoru Patrikův dávný kamarád Josh. Ramena má stažená dozadu, takže mu hrudník trochu vystupuje vpřed.

Místo, aby mi bylo trapně, že mě možná viděl, jak se dávám dohromady, mám úplně stejný ochromený, ale zjitřený pocit, jako jsem měla včera po ukázce v Orexisu. Prsty mám horké a mravenčí mi v nich, jako bych se spálila o konvici s vařící vodou. Stojím tu a znovu na něj zírám a přitom přemýšlím, proč je tak těžké na něj promluvit nebo se i jen pohnout.

Potom mi ale nastaví talíř a vážně se na mě podívá.

„Ještě než řekneš ne, je na ní zapečený sýr,“ říká a ukazuje na poslední krajíček bagety.

Když se zasměju, je to, jako by mi někdo vytáhl trn a celé moje tělo se uvolnilo.

„Vážně? Tak to zásadně mění situaci.“

Vezmu si kousek bagetky z hranatého bílého talířku a strčím si ho do pusy.

„Hmmm,“ ocením ho, i když jsem ještě ani nedožvýkala. „Dobry.“

Josh přikývne a ústa se mu naplno roztáhnou do úsměvu. Nemá do-

konalý chrup – mezi dvěma předními zuby má malou mezírkou – ale přijde mi to takové roztomilé.

„Už je ti líp?“ zeptá se.

Upřímnost v jeho hlase mě zaskočí a odvrátím se. Takže si nejspíš všimnul, že nejsem úplně v pořádku.

„Promiň, viděl jsem tě sem před pár minutami přijít. Vypadala jsi, jako by se ti něco stalo,“ vysvětluje.

Podívám se na Joshe zpátky a odmítavě kroutím hlavou. „Ne, jsem v pohodě. Jen jsem potřebovala trochu vychladnout.“

„Jo, mám to stejně,“ odvětlí.

Usměju se, upravím si vršek šatů a doufám, že ze mě není cítit česnek, když mluvím.

„Takže ty jsi Patrikův kamarád. Z technického tábora, že jo?“

„Jo. Už je to pěkně dávno.“ Odloží si talířek na odkládací stůl a podá mi ruku. „Josh Heywood.“

Sevřu jeho ruku ve své a znovu se usměju. „Regan Welchová, ráda tě poznávám.“

Jakmile se pustíme, uslyším za sebou rázné kroky, které se rychle blíží po černé laminátové podlaze verandy. Natáhnu krk k automatickým dveřím a uvidím Patrika, jak k nám kráčí a pořád ještě září pýchou.

„Tak tady jsi,“ osloví mě jasným hlasem. „Všude jsem tě hledal.“

Josh o pár kroků podstoupí, aby mi dal prostor. Nejspíš si všimnul, jak se můj postoj vmžiku změnil z uvolněného na strnulý. Patrik to, jak se zdá, vůbec nezaregistroval.

„Bavíš se dobře?“ zeptá se Joshe a silně ho plácne po zádech.

Josh pokrčí rameny. „Jo, jasně.“

„Fajn,“ odvětlí Patrik. „Dej vědět, kdybys cokoli potřeboval.“

Ale i když znějí jeho slova vlídně, oči mu potemněly a svaly v obličejí mu ztuhly jako vždycky, když má strach.

„Co se děje?“ zašeptá mi. „Udělal jsem něco, čím jsem tě naštvál?“

Jakmile uvidím jeho starostí zachmuřené čelo, začnu pochybovat o svých

emocích. Je to přece Patrik. Můj nejlepší kamarád. Nikdy by mi nijak neublížil. Rozhodně ne úmyslně. Stejně ale cítím, že mu musím říct, jak mě rozrušilo vidět ho upírat mému tátovi jeho kus slávy. Možná že to není rozumné a je to ode mě zlomyslné, když vím, jak je citlivý. Ale nedokážu si pomoci. Prostě to musím říct.

„Co to tam mělo znamenat?“ nakloním se k němu a přitom ukazuju směrem k plesovému sálu.

„Co jako?“ Patrikovi se v modrých očích zračí zmatení.

„Jak tvoje máma řekla, že za Elusion vděčíme tobě.“ Když to takhle řeknu, zní to hrozně vyčítavě, tak se zhluboka nadechnu a založím si ruce v bok, abych našla ztracenou rovnováhu. „Prostě mi to nepřišlo správný.“

Patrik si strčí ruce do kapes a hodí pohledem po Joshovi, který se k nám trochu natočil zády.

„Regan, na téhle party je spousta investorů. Máma se jim jen snaží připomenout, že máme Elusion pod kontrolou. Vždyť víš... teď když už tu není její původní tvůrce,“ vysvětluje a znovu se na mě podívá a jeho hlas zní skoro prosebně. „Tvůj táta by to pochopil.“

To, co říká, dává naprostý smysl a vím, že by mě to mělo uklidnit, ale tón, jakým to řekl, mi skutečně brnká na nervy. *Tvůj táta by to pochopil.* Zní to, jako by tím chtěl říct, že znal mého tátů líp než já, a od té doby, co se můj táta stal jeho mentorem, jsem měla vždycky hrozný strach, že je to pravda.

„On možná, ale já ne,“ odpovím.

„No možná, kdybys hned neutekla, tak bys to taky pochopila,“ vyjede Patrik. Evidentně se mu ani trochu nelíbí, jak se náš rozhovor vyvíjí. „Právě jsem tam měl krátký projev a v něm jsem mluvil akorát o Davidovi, o tom, kolik toho pro Orexis a pro mě udělal. Tak si o mně hned nemysli to nejhorší. Myslíš, že mně se po něm nestýská?“

S Patrikem se skoro nikdy nehádáme, ale jestli budeme takhle pokračovat, tak nás jeden z nás nutně dovede k pořádné roztržce.

„Asi bych měla jít domů, Pate.“

„Nemusíš přece hned odcházet,“ řekne s hlubokým povzdechnutím, jako by se snažil vzdát. Natáhne se a chytne mě za ruce. „Zůstaň. Až odejdou všichni domů, můžeme spolu jít do Elusion. Už je to tak dávno, co jsme tam byli společně.“

To je sice pravda, ale není to náhoda. Neřekla jsem mu, že jsem od tátovy smrti použila Ekvip jen jednou.

„Promiň, nemůžu tu zůstat,“ odpovím. „Promluvíme si pak. Ty jdi dovnitř a užij si zbytek oslavy.“

Patrik nechá mé ruce vyklouznout ze svých. „Aspoň mě nech, ať ti zavolám auto. Je už pozdě.“

„Já ji klidně odvezu,“ ozve se Josh.

Patrik i já se po něm překvapeně podíváme. Oba jsme tak nějak zapoměli, že stojí pár kroků od nás.

„Seš si jistý?“ ptá se Patrik. „Bydlí až v sektoru Farms, to je pěkná dálka.“

„Mně to nevadí,“ odpoví Josh, popojde směrem k Patrikovi a pokývne, jako že to myslí vážně. Potom se koukne na mě a usměje se. „Je krásný večer.“

## Kapitola 4

Srdce mi buší až v krku, jak se Joshova vysokorychlostní elektrická motorka proplétá mezi přerostlými sedany a tiráky s návěsem a přední světlo si razí cestu noční tmou. Mrakodrapy podél Jefferson Highway – šesti-proudé hlavní tepny, která vede do sektoru Farms a pak dál do města – se kolem nás míhají tak rychle, že vypadají jen jako dlouhá šedá šmouha kolem silnice. Kdyby se máma někdy dozvěděla, že jsem se stala adeptem na dárce orgánů (tak v nemocnici říkají motorkářům), nejspíš by ji kleplo. S Joshem máme ale oba helmy se zabudovaným kyslíkovým filtrem, takže aspoň něco jsme pro bezpečnost udělali.

Většinu šatů mám omotaných kolem stehen, ale část sukně povlává nad zadním kolem jako smaragdově zelená vlečka. Rukama se Joshe držím za pas a hrudí se mu tisknu k zádům. V téhle poloze si nemůžu nevšimnout, co mu s tělem udělal pobyt na akademii, a najednou je tak snadné nevnímat, že mi z řezavě studených poryvů větru málem omrzají ruce.

Pak ale motorka odbočí ke sjezdu a po dvou třech kilometrech se skřípěním zabrzdí. Josh vypne motor a zaparkuje podél chodníku mezi dvěma úspornými auty na florapetro. Třu si paže, abych si je trochu zahřála,

a vzhlednu k stříbřité budově tyčící se nad námi. Vzhledem k tomu, jaký je v Detroitu nedostatek místa a jak nepředvídatelná je kvalita ovzduší, se v poslední době začaly podobné stavby objevovat všude. Vlastně všechny historické budovy podél Jeffersonovy už padly za oběť téměř identickým úzkým věžákům s panoramatickými okny chráněnými dekorativními clonami z florapetrového plastu, které se otvírají, jen když kvalita ovzduší umožní vidět něco, co za to stojí. Na budově, před kterou parkujeme, je přes dvě poschodí blikající logo MealFreeze.

Josh stiskne na helmě tlačítko pro spuštění audia a otočí se na mě s lehkým úsměvem. „Máš hlad? Měli jsme sice předkrm, ale –“

„Jasně,“ odpovím dřív, než to stačí doříct.

Jakkoli se mi ta jízda líbila, nebylo by špatné mít zase obě nohy na pevné zemi.

Zaculí se, sesedne z motorky a přidrží mi ji, abych mohla slézt. Chytnu si sukni a neohrabaně sjedu dolů. Znenadání po mně Josh vrhne pohled, který si dost dobře nedokážu vysvětlit. Vypadá z nějakého důvodu naštvaně nebo podrážděně a pak si začne rozepínat a sundávat sako od uniformy, pod kterým má obyčejné bílé tričko s kulatým výstřihem. Beze slova mi sako přehodí přes ramena.

Usměju se, když mě napadne, že byl nejspíš naštvaný na sebe, že mi to sako nenabídnul, než jsme vyjeli.

„A kam že to vlastně jdeme?“ zeptám se a přitahuji si sako těsněji k tělu, když se začínáme prodírat davem na chodníku.

Josh ukáže na kolemjdoucího, který má v ruce extra velký, červený plastový kelímek se žlutým brčkem. „Ty si ještě nikdy neměla MealFreeze?“

„Ne,“ odpovím.

„Je to jídlo budoucnosti,“ odpoví a oči se mu rozzáří vzrušením. „Jeden dvoustemililitrový nápoj obsahuje tolik bílkovin, sacharidů a vitamínů jako porce normálního jídla. Na akademii nám je dávají každou chvíli.“

Dveře do MealFreeze se před námi automaticky otevrou a hned jak si sundáme helmy, ovane nás proud chladného, vyčištěného vzduchu z kli-

matizace. Zhluboka se nadechnu a snažím se ignorovat bušení srdce, které chci mermomocí svést na zbytkovou reakci na divokou jízdu.

Za pár minut sedím naproti Joshovi v maličkém kovovém boxu obloženém řvavě modrými obkladačkami s povrchovou úpravou proti sprejerům, kde se skoro dotýkáme koleny. Vůně levandule pumpovaná sem z klimatizace se kolem nás vznáší jako kadidlo. Přejeďu rukama po hebkém čalounění sedadel připomínajícím samet a zírám na červený termokelímek. Na Joshovu radu jsem si objednala něco, co se jmenuje „standard freeze“, hmotu s příchutí vanilky, která má obsahovat 12 gramů bílkovin a neuvěřitelných šest set kalorií. Je ale tak trochu... našedlá. Doufám, že za tu barvu může místní slabé osvětlení.

Mrknu na Joshe, který na mě povzbudivě kývne, a usrknu. Je to studené a krémové a chutná to vážně skvěle, jako by tam byla opravdová vanilka. Akorát je to až moc husté, jako bych měla plnou pusu řeckého jogurtu, takže mi dá trochu zabrat polknout první sousto.

Josh se na mě zazubí. „To je to až tak hrozný?“

Gestem mu naznačím, že jsem v pohodě, a konečně se mi povede protláčit nápoj hrdlem.

Josh se dlouze napije ze svého kelímku a otre si pusku ubrouskem. „Nejspíš jsem si na tu chuť už zvyknul.“

„Ne, fakt je to moc dobrý,“ tvrdím. „Když se ti to povede spolknout.“

Josh se rozesměje. Jeho smích je tak upřímný a opravdový a nakažlivý, že se za chvíli hihňám s ním. Když se přestaneme smát, podívám se s úsměvem na půl tuctu barevných odznáčků, které má jeden vedle druhého ho přišpendlené na saku, do kterého jsem ještě pořád zabalená.

„Takže co jsi musel udělat, abys dostal ten černý?“ ptám se.

„Ten je za bojové dovednosti.“

„Fakt?“

„Každý na akademii se ho musí snažit získat. Žádné výjimky, žádné výmluvy.“ Najednou je jeho pohled nepřítomný, jako by si vybavil něco, na co by radši zapomněl. Jsem si jistá, že tenhle pohled jsem dovedla k dokonalosti.



„Teda, to si nedokážu představit, že by mě ve škole nutili se s někým opravdu prát.“

Josh nic neříká. Jen si nepřítomně přejíždí rukou po temeni hlavy, jako by čekal, že tam objeví nějaké vlasy.

„A co ty ostatní?“ ukážu na oranžový a modrý odznak pod tím černým.

„Oranžový je za schopnost přežít.“

„Jak testovali to? To vás jako vysadili někde na pustém ostrově, nebo jak?“

„Ne,“ uchechtne se. „Z toho byla písemná zkouška. Na světě už nejspíš není moc odlehklých míst, kde by nás mohli vysadit.“

„To jo,“ odpovím a hlas se mi trochu zachvěje při vzpomínce na to, kolik toho táta udělal, aby znovu našel cestu do divočiny.

Josh se nakloní přes stůl a ukáže na levou stranu saka. „Ten světle zelený. Ten je můj oblíbený.“

„Za co ho máš?“

„Za informatiku,“ odpovím hrdě. „Oficiálně jsem se dostal na nejvyšší možnou úroveň, Master.“

„To vypadá, že Patrikovi roste konkurence,“ řeknu se zdviženým obočím.

Josh na moment skloní hlavu a kouše si ret a mně dojde, jak koketně to taky mohlo vyznít. Znovu ke mně zvedne oči a chvíli se na sebe díváme beze slova. Chci ještě něco říct, ale nevím co. Naštěstí promluví on, a zachrání mě tak před tupým zíráním.

„Odkud se vlastně s Patrikem znáte?“

Obtáčím si kolem prstu pramen vlasů, až má skoro růžovou barvu. Takhle otázka by nás mohla přivést na choulostivé téma, ale nechci znít vyhýbavě.

„Naši rodiče spolu léta pracovali v Orexisu, takže jsme se znali od dětství.“

„Jo jasně. Tenkrát na tom táboře o tvém tátovi hodně mluvil. Jmenoval se David, že jo?“

„Jo, měli k sobě hodně blízko.“

„Neměl jsem tušení, že měl s Elusion něco společného. Myslel jsem, že to je Patrikův vynález.“

Odvrátím oči a zahledím se na pár, kterému je tak něco před dvacet a sedí přes uličku. Tisknou se k sobě na jedné straně boxu, drží se za ruce, hlavy mají zvrácené dozadu, oči zavřené a nasazené Ekvipy. Na moment si přeju, abychom byli na jejich místě, nemuseli řešit tak nepříjemné téma a mohli se oprostít od všech pocitů, dobrých i špatných, a prostě jen... žili.

Když se očima vrátím k Joshovi, zírá do svého kelímku a v obličejí se mu na moment objeví lítost.

„Poslouchal jsem vás. Když jste si s Patrikem povídali na té verandě. Omlouvám se.“

„A za to je jaký odznak?“ utahuju si z něj.

Snaží se nesmát, ale nemůže si pomoci. „Myslím, že takový není.“

„Tak to máš blbý,“ ušklíbnu se trochu.

„Jen ti chci říct, že...“ zaváhá, „myslím, že od tebe bylo hezké, že jsi tam dneska šla, vzhledem k tomu všemu s tátou a tak.“

Instinktivně se dotknu prstenu, který mám na ruce, je to rodinná památka z bílého zlata, kterou dostala máma od své babičky, zlatý topaz osázený drobnými diamanty. Nejsem zvyklá nosit šperky a tak nějak mě tíží, takže si ho sundám.

„Na Cathryniny narozeniny jsem přece nemohla nepřijít,“ odpovím.

„To byla oslava narozenin?“ koukne na mě Josh zmateně. „Já myslel, že jsme tam přišli slavit světovou nadvládu Elusion.“

„Světovou nadvládu?“ odsunu svůj kelímek stranou a trochu se předkloním. „To zní jako něco, co by řekla Avery Leavenworthová.“

„Avery?“ řekne jen.

Nejdřív zvednu oči v sloup při představě, že by někdo mohl neznat Avery a její otravné, útočné hlášky, ale potom mi dojde, že na akademii možná neměl úplně moc přístup k médiím.

„To je jedna holka od nás ze školy, která se zviditelňuje takovým trapným, bojovným, pseudo-aktivistickým videoblogem.“ Potřesu hlavou a dodám: „Za každou cenu chce zdiskreditovat Orexis a vytrubovat, že Elusion je návyková. Dokonce na Patrika včera na jeho tiskovce zaútočila.“

Josh se na sedadle narovná. „Proč?“

„Asi se jen snaží získat další diváky pro svůj blog nebo se chce prostě zviditelnit a protlačovat svůj názor. Popravdě je mi to jedno. Jen chci, aby nechala Patrika a Elusion na pokoji.“

Svaly kolem čelisti jako by mu ztuhly. Řekla jsem něco špatně?

„Rozhlídni se. Jsme tady jediní, kdo není mimo někde v Elusion. Nemyslíš, že na tom, co říká, by mohlo něco být?“

Rychle přejedu místnost pohledem a zjišťuju, že má pravdu. Ne že by byla „restaurace“ úplně nacpaná, ale z těch několika zákazníků v MealFreeze jsme s Joshem jediní vzhůru. To ale pořád ještě neznamená, že Aveřina tvrzení nestojí na vodě.

„Jasně, ale kdyby to, co říká, byla pravda, proč nejsem já závislá? Nebo Patrik? My dva jsme strávili v Elusion víc času než všichni ostatní, kdo si ji zatím pořídil, a nic nám není. Jak tohle vysvětlíš?“

Josh hodí brčkem přes celou místnost a přesně se treťfí do otevřené šachty na recyklovaný odpad zabudované ve zdi. „To nevím.“

Právě teď bych to mohla nechat být. Změnit téma, jak jsem chtěla před chvílkou. Cítím se ale tak ochranitelsky. Můj táta už tu není, aby mohl hájit sebe a svůj projekt, kterému zasvětil život. A já mu to přece dlužím – postavit se každému, kdo o něm nebo jeho práci pochybuje.

Tak pokračuju.

„Elusion byla tátův sen. Mořil se s ní... no roky, chodil do práce brzo a vracel se pozdě. Pracoval o dovolených a na narozeniny a...“ Podívám se Joshovi přímo do očí a zaregistruju, jak se mu napětí rozšířilo do celého obličej. „Chtěl, aby byli lidi šťastní, aby měli nějakou radost,“ pokračuju. „Chtěl zachovat krásu přírody a dát lidem možnost ji zažít. Všechn

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.